

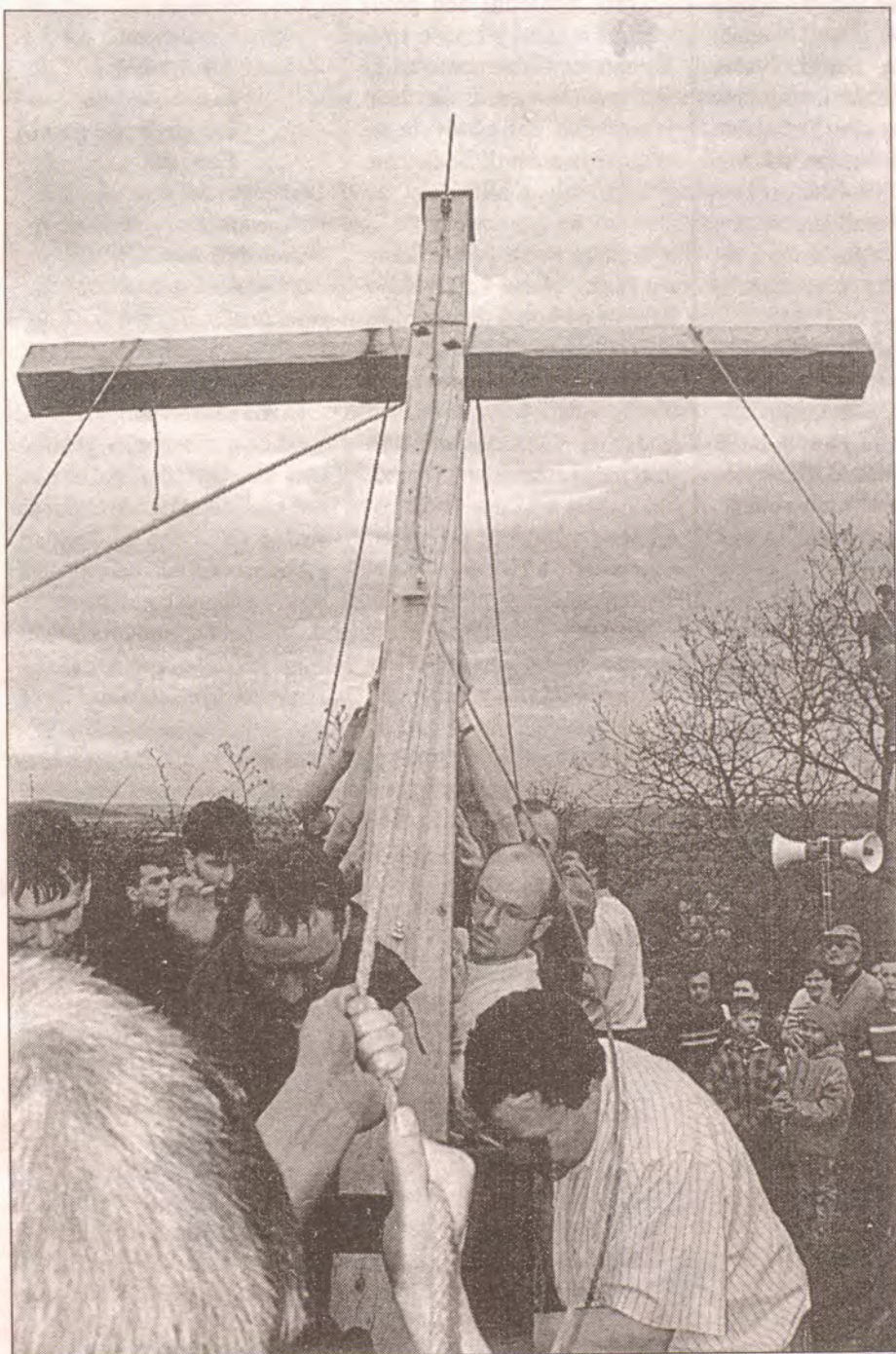
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník V / Číslo 4

duben 2000

Cena 8 Kč

Účastníci XXI. diecézního setkání mládeže v Litoměřicích vztyčili na vrcholu poblíž našeho diecézního města pětimetrový dřevěný kříž, s nímž předtím vykonali křížovou cestu. Více si můžete přečíst na straně 10.

Z OBSAHU:

Nezaměstnanost,
nezaměstnaní a my
STRANA 4

XXI. setkání mládeže
STRANA 10

Rozhovor:
Petr Piřha
STRANA 17

Pašijové hry
v Mimoni
STRANA 19

Mezinárodní centrum
duchovní obnovy
v Hejnicích
STRANA 12

www.qwert.cz/zdislava

Jubilejní pouť 2000

Jubilejní Svatý rok znamenal pro české a moravské poutníky významnou slavnost a pro mnohé i příležitost alespoň jednou v životě navštívit Věčné město. Naši pouť z Bozkova a okolí připravil pater Jucha se semilskou cestovní kanceláří Erika Tour tak, že kromě hlavních tří dnů jsme mohli navštívit i další poutní místa Itálie. Nejprve Padovu, krásné mozaiky v Ravenně, Pannu Marii v Loretu, kde měli naši dva kněží Jacek a Jaroslav mši svatou. Ti také koncelebrovali při všech mších v římských bazilikách. Následovalo Assisi, které se již vzpomíná z těžkého zemětřesení. Chrám svatého Františka je ale již opraven.

Zahájením naší třídenní pouti po Svatém městě byla křížová cesta v bazilice sv. Pavla za hradbami. Před mší svatou, kterou celebroval jako hlavní celebrant arcibiskup Graubner a s ním biskupové Radkovský a Cikrle, pronesl krásnou zahajovací řeč náš velvyslanec u Svatého stolce Martin Stropnický. Svatou bránou pak vstupovali kněží a biskupové do baziliky ke mši svaté.

Druhý den, podobně jako první, opět brzké ranní vstávání. Odjezd v 5 hodin do Říma, abychom stihli zahájení druhého dne oslav. V aule Pavla VI. byl hlavním celebrantem mše svaté arcibiskup Karel Otčenášek a s ním opět arcibiskup Graubner a biskup Hrdlička — a pochopitelně všichni kněží jako koncelebranti. Při všech slavnostních obřadech zpíval

sbor litoměřických seminaristů. Další část dne byla věnována památkám Věčného města.

Třetí jubilejní mše byla u papežského oltáře — jako vůbec poprvé ji u něj sloužil někdo jiný než papež. Svatou bránou přicházel dlouhý průvod kněží, za nimi biskupové a hlavní celebrant kardinál Miloslav Vlk. Otec biskup Škarvada pronesl nádherné kázání plné nadšení, optimismu a radosti z Jubilea a přání získat co nejvíce milosti od Boha.

Přestože jsme měli díky včasnému příchodu možnost získat místa k sezení, neměli již někteří únavou chuť k další prohlídce památek. Ti pak navštívili v kryptě hrob svatého Petra a ostatních papežů a také hrob kardinála Berana, který je zde pohřben jako jediný, kdo nebyl papežem. Jiní si vyjeli na kupoli, odkud je krásný rozhled na Řím a do papežských zahrad. My jsme navštívili některé blízké chrámy.

Cesta po třídenní slavnosti vedla nejprve do Bolzany, kde se udál zázrak. Pražský kněz Petr při návratu z pouti při mši svaté zapochyboval, zdali skutečně se stává hostie Tělem Kristovým. A tehdy skanula Krev Páně z proměněné Hostie na korporál a prosákla až na oltářní kámen.

Že jsme skutečně jeli na pouť dokazovaly naše modlitby během cesty. Věřící se modlili růženec a zpívali mariánské písně.

Co říci na konec? Vykonali jsme pouť, prošli svatými branami všech bazilik a měli jsme možnost získat jubilejní odpustky. Viděli jsme Věčné město, krásnou krajinu a nikdo se nám neztratil. Dá-li Bůh, nebyla tato pouť naší poutí poslední.

Jaroslav Kurfírt, Bozkov

Vzpomínka na jednu poutnici

Odjížděly jsme na Národní pouť do Říma z Podbořan tři ženy — radostné, dychtivé. První dva dny v Římě jsme prožívaly pospolu, vzájemně si svěřovaly dojmy a pocity štěstí, nestyděly se za slzy dojetí a radosti.

Třetí, poslední den pouti v Římě s námi již naše spolupoutnice Elena nemohla jít pro nevolnost a musela zůstat v autobuse. Tolik litovala, že nemůže jít s námi! Tolik jsme ji utěšovaly a slibovaly, že i za ni se budeme modlit u svatého Petra ve Vatikánu a u Panny Marie Větší! Když jsme se na konci putování za ni vroucně modlily v bazilice S. Maria Maggiore, právě v tu chvíli, v neděli 2. dubna v 15 hodin si Všemohoucí Bůh vzal naši sestru Elenu k sobě. Odcházela k Němu s nejlepší možnou výbavou: po přijetí Eucharistie a získání odpustků v předcházejících dnech.

Její poslední cestu vyjádřila naše spolupoutnice z Oldřichovic těmito verši:

*Na pouť vyjela
do Věčného města,
by prošla Svaté brány.
Nemohla tušit, že než
projde třetí,
jí římské zvony zvonit
budou hrany.*

*My procházeli
branou
do kostela,
jí se však jiná
brána otevřela.
Tak prošla branou
Věčnosti.*

*Bez zdržování pouťmi
pozemskými.
Věřme, že šťastně
stojí nyní
před Boží tváří
s vděčností.*

Drahá sestro v Kristu Eleno, vzpomeň, prosíme, v přímluvách u Nejvyššího také na nás, své spolufarňiky, abychom se mohli ve věčné blaženosti s tebou setkat tak radostně, jak jsme se setkávali v krásnodvorském a podbořanském kostele!

*Wladysława Kalujová,
JUDr. Ludmila Vítová*

Pozn. red.: Ačkoliv to nemusí být na první pohled zřejmé, každý pisatel se účastnil národní poutě s jinou cestovní kanceláří, a proto se jejich líčení v některých detailech liší.

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Litoměřické biskupství, Dómské náměstí 1, Litoměřice, 412 88; adresa redakce: Římskokatolická farnost Smržovka, Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava: V. Fišerová

Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník V., číslo 4

Datum vydání: 23. 4. 2000. Uzávěrka příštího čísla: 4. 5. 2000

Cena jednoho čísla: 8 Kč

Vytištěno na recyklovaném papíru s vysokou bělostí Recyprint.

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.

OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v květnu

Svěcení

- 2. 5. Grzegorz Czerny, jáhen — 1 rok
- 8. 5. Rudolf Repka — 2 roky
- 14. 5. Augustín Števíca — 6 let
- 15. 5. Jacek Zyzak MS — 7 let
- 16. 5. Jan Jucha MS — 8 let
- 16. 5. Bohuslav Bártek — 4 roky
- 20. 5. Henryk Kuman MS — 16 let

Narozeniny

- 3. 5. František Opletal — 70 let
- 5. 5. Benno Rössler — 69 let
- 6. 5. Klement Ruisl — 80 let
- 8. 5. Radim Jan Valík OSB — 69 let
- 10. 5. Miroslav Šimáček — 49 let
- 11. 5. Jiří Veith — 43 let
- 16. 5. Zdeněk Bonaventura Bouše OFM — 82 let
- 18. 5. Štefan Pilarčík — 36 let
- 20. 5. Karel Havelka Mons. — 47 let
- 21. 5. Oldřich Kolář — 40 let
- 23. 5. Mojmír Melan — 78 let

Další možnost získání plodů Velkého jubilea

V minulém čísle Zdislavy jsme uvedli, že pro naši diecézi byla rozšířena možnost získání jubilejních odpustků v poutním kostele v Bozkově. Neuvědli jsme, že možnost získání jubilejních odpustků je rovněž **každou první sobotu v měsíci** v poutním kostele Navštívení Panny Marie v Horní Polici. Mše sv. je zde o těchto sobotách dopoledne o půl jedenácté. Všem se omlouváme za opomenutí.

Chtěl bych všechny návštěvníky Prahy, Sv. Hory a Staré Boleslavi upozornit na pořady bohoslužeb a na možnost vykonat na těchto místech sv. zpověď.

Praha — katedrála: pondělí až pátek: 7.00, neděle: 8.30, 9.30 a 11 hodin. Liturgické slavnosti připadající na pracovní dny a dny pracovního volna v 18.00 hodin. Příležitost ke sv. zpovědi. Pondělí až pátek na požádání před mší a ní, neděle 7.30–8.00, 9.00–10.50.

Praha — Panna Maria Vítězná (Pražské Jezulátko): pondělí až pátek: 10.30, 17.45. Sobota: 7.45, 10.30, 19.30 (španělsky). Neděle: 10.00, 12.00 (anglicky), 16.00 (francouzsky), 17.30 (italsky), 19.00. Sv. zpověď: pondělí až pátek 17.00–17.45, jinak na požádání.

Svatá Hora: Pondělí až sobota: 6.00, 7.00, 9.00, 16.00. Neděle: 6.00, 7.30, 9.00, 11.00, 15.30.

Sv. zpověď vždy půl hodiny přede mší sv.

Stará Boleslav — bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Všední dny 9.00, neděle 9.00 a 10.30. První pátek v měsíci 18.00. Sv. zpověď před každou mší sv.

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

Velikonoce Svatého roku

Vyvrcholením církevního roku jsou svátky velikonoční. Svátý otec Jan Pavel II. nás znovu a znovu povzbuzuje slovy „Nebojte se!“

Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach (Jan Pavel II.)

V evangeliu svatého Jana čteme: Já jsem vzkříšení a život. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života, praví Pán.

Z těchto slov Spasitele a slov jeho náměstka na zemi plyne, že Velikonoce více než co jiného jsou oslavou naděje. Myslím, že zvláště dnešní člověk tuto naději velice potřebuje, aby mohl správně žít ve spojení s Bohem. Proto my křesťané máme velké poslání šířit mezi lidmi, s nimiž se setkáváme, křesťanskou naději, že náš život nekončí temnotou. Žijeme Nadějí, že máme někoho, kdo je s námi v radostech i bolestech. Nadějí, že jsme určeni k plnému životu s Kristem ve věčné slávě.

Letošní Velikonoce a vlastně celý rok prožíváme Velké jubileum, Svátý rok, milostiplný rok.

Je to veliký Boží dar, za který chceme projevit Bohu vděčnost. Kéž Boží štedrost přinese bohaté duchovní plody nám i našim drahým. Oslavovat Krista znamená Krista následovat a žít ve spojení s ním, a to za všech okolností a do všech důsledků.

Přeji Vám všem ze srdce požehnané Velikonoce a milostiplný Svátý rok.

Mons. Karel Havelka, generální vikář

Hlavní pouť k patronce rodin

svatě Zdislavě

do Jablonného
v Podještědí

v jubilejním roce 2000

sobota 27. května

Mše svatá: 9.00 hodin

Pontifikální mše svatá
celebruje biskup litoměřický
ThDr. Josef Koukl

11.00 hodin

Celebruje provinciál dominikánský
ThDr. Damián Němec, O.P.

14.00 hodin

Celebruje
P. Čestmír Plachý, O.P.

- Do celý den příležitost ke svátosti smíření
- Krypta svatě Zdislavy volně přístupná od rána
- Z bezpečnostních důvodů uzavíráme v době mší sv.
- V bazilice možnost denně získat phomocné odpustky
- 30. května — v den svátku paní Zdislavy — mše svatá v 18 hodin u hrobu svěťice —
— Celebruje P. Jindřich Gajzler, O.P.

Diecézní charita Litoměřice přijme

pracovníka na zpracování sociálních projektů a fundraising. Požadované vzdělání: vysokoškolské s ekonomickým zaměřením, znalosti o práci v soc. oblasti neziskového sektoru, aktivní znalost anglického jazyka.

Zájemci se mohou hlásit písemně na Diecézní charitě Litoměřice, Dómské náměstí 10, 412 01. Zašlete také stručný profesní životopis.

Nezaměstnanost, nezaměstnaní a my

Vilém Vraný

Zcela nedávno jsme byli při nedělních bohoslužbách seznámeni s pastýřským listem českých a moravských biskupů k některým sociálním otázkám, které neřešeny s narůstající silou komplikují vývoj naší společnosti. Jedním z těchto velkých problémů je, zvláště v severomoravském a severočeském kraji, již delší dobu trvající nezaměstnanost.

Nezaměstnanost v severočeských okresech

Z okresů litoměřické diecéze je relativně nejnižší nezaměstnanost v okrese Mladá Boleslav (4,4 %) a Jablonec nad Nisou (6,0 %). O snesitelné úrovni snad ještě můžeme mluvit v případě okresů Česká Lípa a Liberec (okolo 8 %). Čím dál na západ, tím je procento nezaměstnanosti vyšší: Děčín, Litoměřice a Ústí nad Labem přes 14 %, Teplice 16 %, Louny a Chomutov 18 % a Most dokonce 20 %. Přitom právě v těchto okresech dochází v posledních měsících k sice nevelkému, ale stálému růstu nezaměstnanosti. Ve většině okresů je již nyní podstatně překračována průměrná úroveň nezaměstnanosti v České republice, která sama o sobě není nikterak malá (9,8 %).

Ukazatel průměrného procenta nezaměstnanosti však nevypovídá nic o dalších skutečnostech. Především je to počet uchazečů o jedno volné pracovní místo. V celé ČR je jich průměrně 14, v našich severočeských okresech někde až 60. Počet nezaměstnaných absolutně roste. Roste i délka doby, po kterou jsou lidé bez práce. V okrese Most je nyní zhruba 12 tisíc lidí bez práce a z toho více než rok 2 800 lidí. Zhruba stejně neutěšeně je na tom okres Chomutov, kde je přes 11 tisíc lidí bez zaměstnání, nebo Teplicko, kde je v evidenci více než 10 000 nezaměstnaných. Z toho v samotných Teplicích je bez práce 4 tisíce osob, přičemž volných míst je něco přes sto. Neutěšeného rekordu dosáhl mikroregion Bílina, kde na 35 volných pracovních míst připadá 1 785 nezaměstnaných.

Ve výčtu negativních informací nemusíme pokračovat. I tak všichni víme, že stav je kritický a nutí nás k zamyšlení.

Co si s tím počít?

Zásadní odpověď na řešení otázky zaměstnanosti leží pochopitelně v hospodářské oblasti, kterou zřejmě významněji neovlivníme. Náš stát má v ruce určité, i když

omezené, možnosti přibrzdit negativní hospodářské trendy vývoje společnosti, včetně politiky vytváření nových pracovních příležitostí. Tak díky státní podpoře se podařilo vytvořit na Mostecku prý až 9 tisíc nových pracovních míst, i když ani to zdaleka nestačilo zastavit růst nezaměstnanosti. Máme i naději na to, že některé revitalizační projekty, podpora exportu, příspěvní malých a středních firem a v neposlední řadě také investice ze zahraničí pomohou oživit naši stagnující ekonomiku a navrátit tak práci významnějšímu počtu lidí.

Co však mají dělat naši nezaměstnaní blízní dnes? Téměř polovina registrovaných uchazečů o zaměstnání, kterým se během roku podaří najít práci, si ji najde sama. Zvýšení vzdělání a růst či změna kvalifikace jsou nesporně pozitivní faktory, jak lépe obstát v konkurenci na trhu práce. Mění se totiž nejen celková potřeba, ale i kvalifikační a teritoriální požadavky potenciálních zaměstnavatelů. Kdo si chce najít práci, musí mít profesi a kvalifikaci, které odpovídají novým podmínkám a požadavkům současného života. Přitom různých rekvalifikačních kursů, včetně jazykových, využívají zatím spíše mladí lidé, zatímco starší spoléhají na to, že už nějak dožijí do důchodu.

Musíme se snažit přizpůsobit situaci. Důležité je položit si otázku: má moje profese v příštích letech nějakou perspektivu? Vydrží podnik, ve kterém pracuji, v nejbliž-

ších letech konkurenci? Jsou mé jazykové znalosti, i když pracuji třeba v běžném dělnickém či úřednickém povolání, dostačující? Neměl bych co nejdříve využít nějakého rekvalifikačního kursu, zvláště pokud na něj přispívá stát? Těchto a podobných existenčně závažných otázek je povícero. Úřady práce je za nás zpravidla nezodpoví.

Nový úkol: Pastorační péče o nezaměstnané

Naším duchovním přibývá nyní další nový úkol: pastorační péče o nezaměstnané a jejich rodiny. Je to pochopitelné, neboť nezaměstnanost nemá jen svou hmotnou, finanční stránku, i když ta je nezanedbatelná.

Nezaměstnanost, zejména déle trvající, se však také výrazně negativně projevuje na psychickém stavu člověka. A to nejen samotného nezaměstnaného, ale i jeho blízkých, především členů jeho rodiny. Právě pro manželství, rodinu a mnohdy i děti je stav nezaměstnanosti velkou zátěží. Zde mimořádně záleží na vzájemném pochopení, podpoře a solidaritě, a to jak v rodině, tak, pokud je to možné, i ve farnosti.

V církvi se počínají rodit první zkušenosti. Ze stručné zprávy KT (č. 12 z 19. 3.) se dovidáme, že při dómské farnosti u sv. Václava v Olomouci vznikl první „klub nezaměstnaných“. Toto farní společenství se schází dvakrát měsíčně, aby se zájemci seznámili s nejnovějšími informacemi o možnostech, které v regionu vznikají na trhu práce, a také s praktickými pokyny odborníků, jak si v případě nezaměstnanosti počínat, protože pro většinu z nás je to situace zcela nová. Na pravidelná setkání jsou zváni pracovníci úřadu práce, oblastní charity, ale v případě potřeby také právník či psycholog. Zcela nepostradatelná je však atmosféra solidarity a živého vědomí Boží prozřetelnosti. Neboť, jak závěrem svého pastýřského listu říkají naši biskupové, stále platí výzva Pavla VI.: „Otevřeme cesty, které vzájemnou pomocí, prohloubením vědění a stále se šířící láskou nastolí bratrštější život, aby lidská společnost opravdu spočívala na shodě mezi všemi.“

31. 3. 2000

Prameny:
Denní tisk (leden až březen 2000)
Katolický týdeník č. 12 a 13/2000

Další setkání v Sankt Marienthalu

V prosincovém čísle Zdislavy jsem vám představila setkání svědků doby 2. světové války, kam přijeli zastupci české, německé a polské strany, kteří nejen naslouchali, ale i vyprávěli o hrůzách války ze svých vlastních zkušeností.

Pokračování semináře proběhlo o čtyři měsíce později, 9.–11. 3. 2000. Opět se konalo v Mezinárodním centru setkání Sankt Marienthal v Německu a bylo podpořeno Evropskou Unií a Samostatným státem Sasko. V rámci tohoto semináře jsme se především zabývali pohledem na společnou budoucnost Evropy a hlavními body spolupráce po zkušenostech z dějin všech tří sousedních zemí.

Jednou z nejzajímavějších přednášek bylo vyprávění osobních zkušeností ze života paní Christian z Görlitz, která na závěr řekla: „Po tolika letech jsem poznala, že všichni musíme táhnout za jeden provaz, protože jediné tak zmizí zloba a nenávisť.“ Na její přednášku pak navázal starosta města Rothenburgu pan Lange, který nám představil hlavní plody spolupráce mezi státy: německo-polské gymnázium v Rothenburgu, německo-české gymnázium v Pirně, sportovní akce a podobná setkání jako zde v Sankt Marienthalu.

Myslím si, že společná diskuse a setkání nejen zde na semináři v St. Marienthalu vedou k přátelství mezi státy, tvořící společný „domov“, kterým má být Evropa.

Michaela Pavlů

Poutní setkávání „U obrázku“ v Ruprechticích

Je to zázrak, že byl zachráněn a zprovozněn „Římskokatolický jubilejní kostel U obrázku“ v Liberci — Ruprechticích. Sotva by se obnovil, kdyby se tohoto svérázného duchovního místa neujala církev a s nevšedním elánem kněží a pracovníků jej neodevzdala k posvěcení 22. srpna 1998 otci biskupu J. Kouklovi se spoluúčasti drážďanského pomocného biskupa mons. Kocha.

Každá stavba chátrá a hyne, když se v ní nežije. Však také významná památka středoevropské secesní architektury z roku 1907 nebyla pouze restaurována, ale především je udržována vzrůstajícím duchovním životem. Kdysi, od počátku 19. století, sem přicházely davy posilnit se vodou z místní zázračné studánky. Dnes je pramen vyschlý, nevyschla ale vzácnější tradice duchovní. Přicházejí sem poutníci ve stále větším počtu na mši svatou, bohoslužbu slova, pobožnosti svatého růžence nebo procházejí v rozjímání obnovenou křížovou cestou, či se zastaví na procházce s modlitbou před zavřeným kostelem. Je jistě bohužel pokusit se s pomocí Boží o tvorbu nové, skromné poutní tradice právě zde u Panny Marie U obrázku.

Účast na pouti, to nejsou jenom modlitby, ale také setkávání bratří a sester z jiných farností. Je tu dána příležitost uvědomit si, že žijeme ve větším společenství, že by bylo možné vytvořit

duchovní místo, na němž bychom se scházeli i při různých slavnostech církevního roku (mariánských, o Slavnosti Těla a Krve Páně, silvestrovské půlnoční mši apod.), a pokoušeli se udržet a rozšiřovat spiritualitu tohoto místa.

Provoz poutních míst bývá vždy nějak ozvláštněn. A tak o některých nedělích května až září

by se tu mělo vystřídát několik kněží s okolí i vzdálenějších míst. Pro rok 2000 to mají být především ti, kteří mají k Liberci nějaký vztah. Jsme přesvědčeni, že jejich účast Slovem a Eucharistií nevšedním způsobem zpestří poutní setkání a oživí naši víru, zbožnost a lásku k Pánu Ježíši a jeho Matce.

Jan Pavel II. při své první návštěvě rodného Polska připomněl a ocenil význam laiků při organizování pouti, když se

svěřil, že si vždycky uvědomoval, jak dlouho už působí tento prototyp apoštolátu laiků. Stalo se tak i v případě našeho Obrázku. Organizací provozu setkávání na tomto duchovním místě pověřil liberecký arciděkan otec František laika pana Michala Olekšáka. Ten také připravil a organizuje pod dohledem otce kanovníka Františka bohatý program na rok 2000, který může být ještě doplněn. Plánů má hodně, ale nechce se vyhýbat návrhům a iniciativám ani kritickým připomínkám návštěvníků a příznivců poutí „U obrázku“.

Kostel Neposkrvněného Srdce Panny Marie, Královny andělů U Obrázku – Liturgický plán na I. pololetí Jubilejního roku 2000

KVĚTEN – měsíc Panny Marie

So 6. 5. od 18.00 opékání špekáčků a zpěvy ve východním obřadu

Ne 7. 5. Pout' řeckokatolické církve v Liberci, zpěv bohoslovci
od 9 hod., přímý přenos ČRo

Mgr. Ivan Semoryuk, řeckokatol. děkan

Ne 14. 5. Jubilejní den modliteb za kněžská povolání a den matek – mše svatá

P. Jindřich Gajzler, děkan Jablonné

Ne 21. 5. mše sv. ke cti Panny Marie

P. Oldřich Kolář, děkan Frýdlant

Ne 28. 5. svčeni křížové cesty, mše sv.

P. Peter Wach, děkan Rochlice

ČERVEN

Ne 11. 6. jubilejní slavnost obnovy biřmování, mše sv., zpívá rytmická schola od tří Antonínů
P. Jiří Voleský, farní vikář Chomutov

Čt 22. 6. slavnost Těla a Krve Páně, mše sv. za účasti tří farností

P. František Opletal, P. Tomáš Genrt, vikář, P. Peter Wach

So 24. 6. jubilejní dětský den

PRÁZDNINY

Ne 9. 7. mše ke cti Panny Marie

P. Prokop J. Bahník OP

Ne 20. 8. Jubilejní slavnost Panny Marie, děkovná mše za otevření Obrázku,

zpívá chrámový sbor z Liberce

mons. Karel Havelka, generální vikář

Zázraky se nedějí, ale dobré skutky ano

Z různých českých i světových médií se dozvídáme zprávy o tom, jak jsou v České republice diskriminováni Rómové. Kauza zdi v Matiční ulici se stala vděčným tématem novinářů. Ale existuje i jiný, pozitivní přístup „bílé“ majority k romské populaci. Jedním takovým příkladem je i nedávno otevřené

Centrum pro ohroženou mládež v Rumburku

Prvotní myšlenka vznikla v hlavě PaedDr. Miloslavy Sembdnerové, která pracuje na rumburské pobočce Úřadu práce Děčín. Jako dlouholetá učitelka na základní a střední škole si všimla, „jak roste procento dětí s ukončenou, nebo i neukončenou základní školou, jak stoupá počet těch, kteří již na další školu nenastoupí a do práce je nikdo nevezme, protože jim není osmnáct let a nemají žádné pracovní dovednosti,“ uvádí PaedDr. Sembdnerová. Tyto děti tak rázem získají spoustu volného času, který samy neumí smysluplně naplnit. Potulují se po ulicích a odtud je již jen krůček k trestné činnosti.

V této fázi se Úřad práce spojil s rozvíjející se Farní charitou Rumburk. Její vedoucí Zdeňka Ondrušová se myšlenky ujala a vypracovala projekt na poradnu pro ohroženou mládež. Nápad se velmi zalíbil i městu, které jej zahrnuje do svých projektů Programu prevence kriminality hned na druhé místo v prioritách. Město se ale zajímá i o ostatní aktivity charity, které na její činnost pronajalo za symbolickou cenu i šest místností.

Centrum zahájilo zkušební provoz 29. února 2000, ale ještě před tím se skupina mládeže v prostorách klubovny scházela a pracovala na zvelebení vlastních prostor.

Zahajovalo se ve velkém stylu,

s rychlými špunty a občerstvením, které připravily docházející dívky. Od té doby uplynul nějaký čas a děti i mládež si postupně hledají do klubovny cestu. Jejich úsilí o vhodné využití volného času přijel na slavnostním zahájení oficiálního provozu 5. dubna 2000 požehnat i biskup litoměřické diecéze Mons. ThDr. Josef Koukl, který zaměstnancům i návštěvníkům popřál,

aby nečekali na okamžité zázraky, protože ty skutečně nepřijdou.

Kromě církevních hostů byli otevírání centra přítomni i čelní představitelé města Rumburk, ředitel Úřadu práce Děčín PhDr. Jiří Nádvorník, přednosta Okresního úřadu Děčín Ing. Jiří Benedikt, vedoucí referátu sociálních věcí OkÚ Děčín František Bárta a další.

Centrum si vytklo za úkol působit na své návštěvníky ve třech základních směrech. První z nich se zabývá využitím volného času mládeže. Skládá se z klubové činnosti při kulečnicku, el. šipkách a hrách, ale i sportovní činnosti. Na

léto se připravuje i několikadenní tábor, na který přislíbilo přispět i město.

Druhý je zaměřen na práci. V současné době probíhá úklid jednoho z rumburských parků. Za tuto práci farní charita dostane zaplacené a peníze poslouží na další dovybavení klubovny.

Třetí směr lze označit jako poradenský a osvětový. Připravena je celá série přednášek na osvětová témata, jako je prevence drogových závislostí, AIDS či pohlavních chorob. Pracovníci centra budou zároveň jakýmsi prostředníky v případech, kdy děti potřebují odbornou pomoc psychologů, lékařů apod.

Pozitivní spolupráce

Velmi pozitivní je ve městě Rumburku vzájemné propojení a spolupráce městského úřadu a jeho zástupců s Farní charitou Rumburk a následně i s farním úřadem ve městě. Zrovna tak výborně spolupracují s FCH i salesiáni z Farního úřadu v Rumburku. Pomáhají po duchovní stránce, jsou podporou a vždy se na ně mohou pracovníci FCH obrátit s prosbou o pomoc. Dobré kontakty má FCH i s Kulturním domem, s informačním střediskem v Loretě a s DDM v Rumburku.

Radka Zemanová a Zdeňka Ondrušová

Sportovní den v Bohosudově

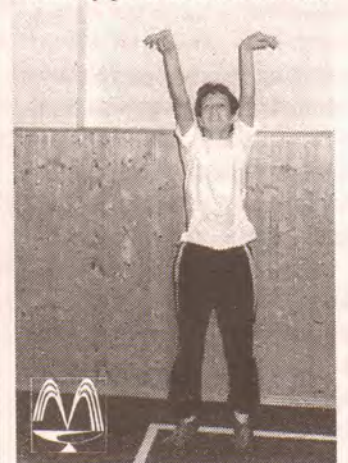
Členové jednoty Orla z Chomutova spolu se svými přáteli přijeli v sobotu 18. března do Bohosudova, aby si užili radosti z pohybu. Čekala tam na ně početná skupina studentů biskupského gymnázia se spirituálem P. Repkou.

Po úvodním seznámení čtyřicítka účastníků jsme mohli soutěžit v mnoha disciplínách, jako byla například kopaná, odbíjená, florbal, tenis či stolní tenis. Úspěchy se přelávaly mezi Bohosudovskými a Chomutovskými a zase zpět.

Po skončení turnaje se účastníci sešli v klubovně místního gymnázia, aby si poslechli povídání P. Cukra, velkého bohosudovského pamětníka, o jeho zkušenostech, o tom, jakými útrapami procházel a jak se s nimi vyrovnával.

Výsledky turnaje nejsou důležité. Mnohem důležitější je možnost sportovního i duchovního vyžití, možnost setkávání se se svými vrstevníky. Proto velký dík patří ředitelce gymnázia Mgr. Evě Leixnerové za poskytnutí potřebných prostor.

Celou tuto akci pořádalo Centrum mládeže v Boči, které se tak nezabývá jen výstavbou objektu v malebném prostředí řeky Ohře, ale rozjíždí sérii aktivit podobných tomuto bohosudovskému setkání. O většině z nich budou čtenáři Zdislavy předem informováni.

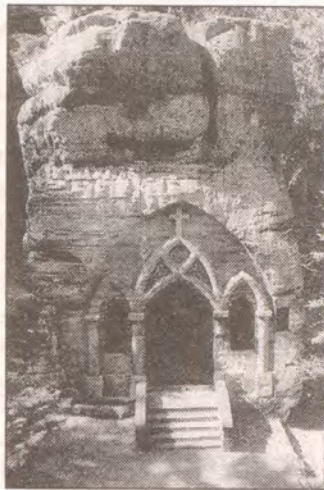

Pouť v Modlivém dole

Letos budeme opět slavit dne 1. května poutní mši sv. v krásném romantickém prostředí mezi pískovcovými skalami, v umělé jeskyni se sochou Panny Marie Lurdské, v Modlivém dole. Místo se nachází na území obce Svojkov, mezi obcemi Zákupy a Sloup v Čechách v okrese Česká Lípa. Toto skromné mariánské poutní místo má už více než dvousetletou tradici a ještě před 2. světovou válkou bylo hojně navštěvováno poutníky.

Už po několik let zahajujeme u této jeskyně mariánský měsíc máj mší svatou, kterou dosud vždy celebroidl litoměřický biskup mons. Josef Koukl. Letos v jubilejním roce přislíbil účast generální vikář mons. Havelka. Koncelebrovaná mše sv. u lurdské jeskyně v Modlivém dole bude tedy letos v pondělí 1. května 2000 v 15 hodin.

Od hlavní silnice, vedoucí

z Nového Boru do Mimoně, se prochází asi 10 minut hlubokým skalnatým údolím se smíšeným lesním porostem. Cestou bývá možnost zakoupit si nějaké občerstvení nebo suvenýry. Minulá léta se pouti s pěkným výhledem do přírody zúčastnilo až několik set poutníků. Všichni si odnesli hluboký zážitek.

P. J. Pavlas, Nový Bor

Zpráva o hospici

Stavba Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích dále pokračuje. Do konce minulého roku jsme proinvestovali potřebných 20 milionů Kč (z toho 14 milionů ze státní dotace a 6 milionů z „vlastních zdrojů“). Na letošní rok byla schválena a ministerstvem zdravotnictví podepsána dotace ve výši 22 milionů korun. Abychom mohli hospic do konce roku dokončit, bude potřeba získat ještě dalších 10 mil. Kč. Doufáme, že potřebnou částku získáme díky našim dárcům, příznivcům a sponzorům.

Katolická charitativní organizace Renovabis nám na letošní rok přislíbila 185 000 DM. Nadace rozvoje občanské společnosti z prostředků Evropské unie v rámci programu Phare

nám přidělila na tento rok grant ve výši 110 000 Kč. Výbor dobré vůle — Nadace Olgy Havlové příspěvek 100 000 Kč. Severočeská energetika a.s. Děčín 30 000 Kč. Děkujeme upřímně všem našim dárcům a sponzorům, kteří přispěli v letošním roce i v letech minulých.

Dále bych chtěl poděkovat paní Stanislavě Rabasové, která pracovala v minulém roce jako fundraisér a zasloužila se velkou měrou o získání podstatné finanční částky od sponzorů. Ve funkci ji od února letošního roku vystřídala Bc. Monika Smolková.

Věříme, že s pomocí Boží hospic do konce roku dokončíme.

MUDr. František Pražák

Českolipští farníci se vytáhli

Českolipští farníci se vytáhli v neděli Laetare po farní mši svaté, kdy v rámci akce „Misijsní koláč“ během čtvrtročníky nejen snědli výborné koláče s různými náplněmi od obětavých žen z farností, ale hlavně přeplnili pokladničky, s kte-

rými chodili mladí v bazilice Všech svatých. Konečně suma: 5660 Kč pro hladovějící Afričany. Kéž by se v celé naší republice sešla dost velká částka, aby bylo alespoň trochu pomozeno obyvatelům Afriky, kde hrozí hladomor.

KŘESŤANSKÁ PERSPEKTIVA A SVOBODNÁ SPOLEČNOST

25.–27. 5. 2000

Emauzský klášter, Praha

Chybí vám jasná řeč v současné spleti *ismů*, cítíte prázdnotu dohasínajících ideologií moderního věku a chcete se v této situaci začít odpovědně a rozumně orientovat? Občanský institut nenabízí hotové odpovědi, přesto se v jeho programech setkáte s názory, přesahující svou cíleností rádobu neutrální jazyk moderních liberálů. Takovou příležitostí pro vás je seminář *Křesťanská perspektiva a svobodná společnost*, jehož jednotlivá témata jsou prezentována českými konzervativními mysliteli (Fuchs, Joch, Semín, Freiová atd.). O jakých tématech je řeč? O svobodě a řádu, o demokracii a relativismu, o přirozeném právu a pozitivismu, o krizi moderního asistenčního státu, o subsidiaritě a přirozených strukturách občanské společnosti, o liberalismu, socialismu a konzervatismu — zkrátka o stavu světa na přelomu 2. a 3. tisíciletí.

Podmínkou vaší účasti na tomto semináři je věk nepřesahující 40 let a zaslání přihlášky s krátkých životopisem. Přihlášku zašlete na adresu **Občanský institut, Vyšehradská 49, Praha 2, 128 00.**

Potřebujete-li ubytovat, upozorněte na to ve své přihlášce. Ubytování i strava jsou hrazeny Občanským institutem.

Předběžný program

Čt 25. 5.

17:00 úvodní setkání v čítárně OI, Vyšehradská 49 (Emauzský klášter), Praha 2, 2. patro

Pá 26. 5.

9:00 Roman Joch: Politické důsledky dědičného hříchu
10:30 Jiří Fuchs: Pasti postmoderního myšlení
14:00 Michal Semín: Relativismus a liberální demokracie
15:30 Roman Joch: Vnitřní problémy konzervatismu a liberalismu
17:15 Michal Semín: Kritika právního pozitivismu

So 27. 5.

9:00 Roman Joch: Zdůvodnění svobody a problém lidských práv
10:30 Jiří Fuchs: Přirozený zákon
14:00 Michaela Freiová: Augustinova práce „O Boží obci“

Proudu navzdory

V minulém čísle Zdislavy čteme také o charitní pomoci po povodních. V Mladé Boleslavi se v noci ze čtvrtka 9. na pátek 10. března zvedla hladina Jizery o 4,9 m nad normál, takže došlo k zátopě, jakou několik generací nepamatuje. Bylo evakuováno množství osob, uzavřeny některé silnice, ulice a mosty.

Začal fungovat integrovaný záchranný systém, do kterého se zapojilo více okresů. Vznikla polemika ústní i v tisku ohledně informovanosti o povodni předem a tím o míře zavinění velké škody. Vznikla však také akce Proudu navzdory, kde se projevila ekumenická spolupráce křesťanských církví. V modlitbách jsme prosili, aby Bůh zmírnil následky záplav a aby se postiženým dostalo účinné pomoci. Byly také organizovány brigády ohlášené v kostelích a sborech. Dobrou službu vykonala skupina mladých lidí vyslaných do Mladé Boleslavi Diecézní charitou v Litoměřicích.

Akce Proudu navzdory se projevila i v kulturní oblasti. Na pomoc postiženým záplavami byly uspořádány dva benefiční koncerty. Pořadatelé se mě dotázali, zda by mohl na prvním koncertu pěveckých sborů bezplatně vystoupit náš chrámový pěvecký sbor a tím přispět ke zdaru celé akce. Ředitel sboru RNDr. Jiří Vosáhlo se této záležitosti ujal a tak na koncertu náš chrámový sbor vystoupil.

Jaký byl program? Latinská antifona Parce Domine (Ušetři, Pane, svůj lid). Dále česky Kristus příklad pokory, Ó hlavo plná trýzně, Plačte andělové, Soudce všeho světa Bože, Zdrávas hvězdo skvoucí.

Vystoupení bylo odměněno potleskem. Podle vyjádření jednoho z pořadatelů byla účast našeho sboru o to cennější, že v žádné jiné křesťanské církvi v Mladé Boleslavi sbor nemají. Také nelze pominout skutečnost, že dva sbory civilní, s nimiž se počítalo, na koncertu nevystoupily.

Nyní doufáme a modlíme se, aby se zátopová pohroma neopakovala nejen v Mladé Boleslavi, ale i jinde aby jí lidé byli ušetřeni.

P. Václav Hlouch, Mladá Boleslav

Velké výročí v Litoměřicích

V sobotu 8. dubna oslavovalo několik kněží padesáté výročí svého vysvěcení. Také Bozkov tam měl svého rodáka — otce Hádku. Proto uspořádali farníci zájezd na toto slavné výročí. Při mši svaté koncelebrovali s otcem biskupem všichni přítomní kněží. Otec biskup poděkoval vřele všem kněžím za jejich obětavost v dobách těžkého pronásledování církve. Mnozí z nich nesměli vykonávat kněžskou službu, jiní zakusili dlouhé vězňení.

Po slavné mši svaté poděkovat otec Hádek otci biskupovi za všechny přítomné kněze. Ač již léta je na invalidním vozíku, děkoval Bohu za vše dobré i za útrapy, které přinášel jako oběť za všechny nešťastné a pronásledované. Bozkovští se rádi s otcem Hádkem opět sešli, každý dostal slovo útěchy.

Všem pak otec biskup popřál mnoho síly do dalších let služeb na vinici Páně.

Jaroslav Kurfírt, Bozkov

Obnova manželských slibů v České Lípě

První jubilejní den v rámci Jubilejního roku 2000 byl vyhlášen jako Den manželů s obnovou manželských slibů.

V tento sobotní den se sešly v kostelíku sv. Maří Magdalény manželské páry, aby si po překrásné a působivé promluvě otce Jana obnovily to, co si oba manželé vzájemně slibovali — před dvěma i 45 roky. Na památku dostal každý pár „návod“ na chválu partnera a mohl si vybrat lístek s myšlenkou o manželství a rodině od různých autorů. Přejeme všem manželům v celé naší diecézi, aby v tomto roce načerpali zvláště mnoho povzbuzení a inspirace pro svůj růst v lásce a pro svou službu v rodině.

Kostelík sv. Maří Magdalény v České Lípě

Ožívající kostel v Bílencích

Nedávno, stranou pozornosti všech regionálních sdělovacích prostředků, byl po opravách znovuvysvěcen chrám svatého Bartoloměje v Bílencích na Chomutovsku. Původní stavba z druhé poloviny 15. století, přestavěná roku 1734, získala svoji současnou podobu ve druhé polovině 19. věku. Zub času a sousední zemědělské družstvo se spolupodílely na postupném zániku vesnického kostelíka. Jeden ze sem dojíždějících chomutovských kaplanů dokonce počátkem devadesátých let se smutkem prohlásil, že mu nedává naději na přežití. Stropem bylo totiž možno pozorovat oblohu.

Nespornou zásluhou místního starosty se před dvěma roky podařilo sehnat dostatek finančních prostředků, a tak mohlo být započato s pracemi na zakonzervování stře-

chy. V loňském roce došlo díky opětným zásluhám místní samosprávy také k rekonstrukci interiéru. Za minimální náklady (v podstatě pouze za materiál) byla položena elektroinstalace, obnoven obraz svatého Bartoloměje na hlavním oltáři, kostel kompletně vyčištěn a vymalován. Byly podniknuty kroky k záchraně varhan.

Dnes je chrám vybaven adekvátně potřebám liturgie, které se zde konají několikrát do roka o největších církevních slavnostech. Pan starosta sice čelí tlaku (nejen) místních obyvatel, majících názor, že získané peníze se mohly investovat jinak než do kostela, kam chodí jen několik lidí. Ale zároveň, jak mi potvrdil, si uvědomuje, že záchrana dědictví předků a tradice má v našem moderním světě své pevné místo.

Jan Šobáň, Chomutov

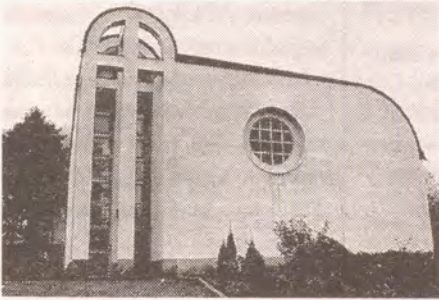

Most zdraví Zdislavu

Nedávno jsem se setkal se známým z jiné farnosti, který mě překvapil otázkou: „Vy v Mostě nic neděláte, že o vaší farnosti není nikde nic slyšet? V Mostě se nic neděje?“ Samozřejmě, že i v naší farnosti se něco děje — a snad je toho i hodně, přihlédneme-li k faktu, že na celou službu ve farnosti je jen jeden kněz a dobrovolných, schopných pomocníků by bylo zapotřebí daleko více.

Trochu z nedávné historie

Málokdo asi ví, že zásluhou otce Bohuslava, ještě jako kaplana, je krásná socha Panny Marie umístěná na vedlejší oltáři v kostele. Přicházíme-li ke kostelu spodní cestou, uvítá nás kamenný kříž spolu se sochou P. Marie, která upozorňuje kolemjdoucí, že je zde svatyně. Tato díla zde nejsou dlouho. To, že můžeme naslouchat hlasu zvonů, není také samozřejmostí. Víte, jak dlouho v Mostě zvony nezvonily? Velkou lásku a mnoho obětí si vyžádala i přeměna vnitřku sakrálního objektu ve skutečně katolický kostel sv. Václava.

A teď život s Bohem u nás

V našem kostele sv. Václava je denně sloužena mše svatá, v neděli dvakrát. Každou neděli je sloužena mše sv. ve Vtelně,

občas i v Havrani a jinde. Před každou mší svatou je udělována svátost smíření a skupinka věřících se modlí růženec za svatého Otce, za duše v očistci, k svatému Josefa a Anděl Páně. V postní době se koná ve středu a v pátek pobožnost křížové cesty. Po mši chválíme a zdravíme Nejsvětější svátost a modlíme se za našeho duchovního otce.

Hudbou na varhany nás doprovází známý bratr ing. Bříza, někdy ho zastoupí sestra Prošková i jiní. O nedělích a při slavnostnějších dnech nasloucháme krásně navčičnému sboru pod vedením sestry Gabriely. Dojemné dětské hlasy vnímáme ve sboru vedeném sestrou Smetanovou.

Je potěšitelné, že se rozrůstá řada zejména malých ministrantů a přibývá účastníků mše svaté. Při nedělní oběti je kostel zcela naplněný, nechybějí mladé rodiny s dětmi.

Podvečery čtvrtků jsou věnovány setkáním o. Bohuslava s věřícími. Je těžké zastihnout našeho duchovního jindy, aniž bychom mu neubírali čas určený něčemu jinému.

Na faře se pod vedením paní RNDr. Burešové opět začínají scházet členové farní charity. Musíme jim vyprosit hodně milostí v jejich činnosti. Nemáme mezi sebou jen chudé, ale i nemocné a osamělé. Modlitby duší, které dokážou jen prosit a důvěřovat v milosrdenství Boží, nestačí. Je třeba mod-

litby podpořit skutky.

Každý čtvrtek před prvním pátkem v měsíci se koná adorace Nejsvětější svátosti. První pátky ctíme Nejsvětější Srdce Ježíšovo a zpovídá se již od 16 hodin.

Už po několik týdnů vždy v neděli po mši se prodává náboženská literatura v prostorách dolní části fary. Informace a povzbuzení k víře nám podávají vývěsky.

Při první neděli postní nám bylo představeno osm katechumenů ve věku do 25 let. Je radostné, že právě mladí lidé hledají cestu k Bohu.

Jsme všichni putující na této zemi, a tak i poutí se někteří rádi zúčastníme. Několik věřících se zúčastnilo Národní pouti do Říma v rámci programu Velkého Jubilea.

Nemohu příliš vychvalovat otce Bohuslava, aby nám nezpychl a dále nám v pokore sloužil. Protože však vykonává všechno s plným nasazením a má své zdravotní a jiné lidské problémy, bojíme se o něho. Proto pro něho vyprošujeme v modlitbách potřebné dary a milosti, zejména pro jeho žehnající kněžské ruce.

Jaroslav Machek

Nahoře: P. Bártek, vlevo kostel sv. Václava v Mostě

Setkávání ve společenství

...je projevem naší víry, lásky a naděje v praktickém denním životě, i mimo naši přítomnost při mši svaté. Ve společenství ještě intenzivněji cítíme přítomnost živého Krista, který nám nabízí dary svého života, lásky, oběti, jen je pochopit a pokorně přijmout.

V naší farnosti při kostele sv. Václava v Mostě se setkáváme s naším panem farářem Bohusla-

vem Bártekem každých čtrnáct dnů na faře. Začínáme a končíme vždy modlitbou, čteme Písmo svaté, zvláště pak texty určené pro nejbližší nedělní bohoslužbu. Otec Bohuslav nám trpělivě vysvětluje a objasňuje složité části bible, ve společném hovoru se pak snažíme prohloubit naše znalosti a proniknout do hloubky a krásy těchto sdělení. Upozorňuje nás na nové knihy, půjčuje nám je a i my mezi sebou si je pak vyměňujeme. Promítá nám filmy (Svatá země, Matka Tereza, Turínské plátno apod.)

Program je pestrý a vždy trochu jiný. Plánujeme také práce a úklid a jiné praktické záležitosti.

Zapojení do života v celém farním společenství prohlubuje vztah a odpovědnost k církvi. Víme, že nejvíce práce má sám pan farář. Přesto nám tento čas věnuje a my jsme mu za to vděční. Povzbuzuje nás, když naše i sebenepatrnější pomoc přispívá ke zkrášlení našeho kostela a celého prostředí a je důkazem, že si vážíme Boží lásky i míst, kde jsme Mu blízko.

Není vždy vše jen ideální, ne

všechno se daří ke spokojenosti všech. Ale i v dialogu a zdánlivých rozporech se může zrodit zajímavý nápad. Díky Bohu za vše. Celé farní společenství je živý organismus, tvoří je jednotlivci s různými náhledy, přístupy a životními zkušenostmi. Účastnit se takového společenství znamená tedy také být tolerantní, naslouchat si navzájem a mít pochopení pro druhé, uznávat vlastní omyly, dokázat se omluvit a snažit se napravovat a zlepšovat se.

Dr. Věra Rokoská, Most

XXI. diecézní setkání mládeže

Termín: tradiční (sobota před Květnou nedělí)

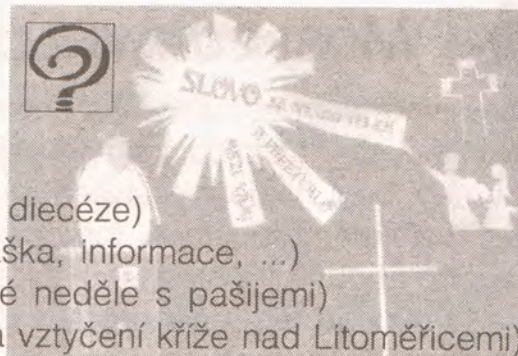
Místo konání: tradiční (kino Máj v Litoměřicích)

Účast: tradiční (odhadem 250 účastníků z litoměřické diecéze)

Dopolední program: tradiční (přivítání, scénka, přednáška, informace, ...)

Raný odpolední program: tradiční (mše svatá z Květné neděle s pašijemi)

Pozdní odpolední program: překvapení (křížová cesta a vztyčení kříže nad Litoměřicemi)

Účastníci setkání o něm řekli:

– Ti, kteří zde nebyli, mají čeho litovat, poněvadž to bylo jedno z nejzdařilejších setkání, jaké si pamatuji. Otec Balík udělal krásné dopoledne, odpoledne pantomimy, které ukazovaly, proč člověk žije a jaká je jeho jediná správná cesta. Vztyčení kříže je již třetí, u kterého jsem byl – a jedinečné tím, že se konalo v jubilejním roce.

Biskup Josef Koukl

– Já jsem to prožíval úplně šíleně, protože jsem viděl všechno z trochu jiného pohledu než ostatní účastníci, tudíž jsem to bral z takového zákulisního pohledu. Opravdu velký dík a chvála patří Janě, protože se opravdu velkým dílem zasloužila o průběh setkání.

Moderátor Mirek

– Bylo to pro mě velice stresující, ale na druhou stranu to bylo jedno z těch nejhezčích „diecézek“. Divím se sama sobě, že jsem se dokázala mezi moderováním i zasmát, když bylo čemu.

Moderátorka Jana

Velký ohlas sklidilo pantomimické vystoupení mladých z Ústí nad Labem (dole). Představili čtyři scény z lidského života, ke kterým měl otec biskup krátkou promluvu. Přesto, že se omlouvali za nedostatečné nacvičení, diváci byli jejich procítěným výkonem osloveni.

– Moc se mi to líbilo a bylo to super. Ti, kdo zde nebyli, přišli o hodně. Mysleli jsme na ně vzpomínkami a modlitbou.

– Já jsem na setkání mládeže poprvé. Bylo to opravdu pěkné a líbilo se mi to tak, jak to bylo. Nic bych na něm neměnil.

– Myslím si, že to bylo super, a těm, co tu dnes nebyli, bych vzkázal, aby příště přijeli. Svou úroveň to má a od diecézka k diecézku je to lepší.

Z přednášky otce Jendy Balíka:

Ptali se mě: „Při zpovědi se toho asi hodně dozvíš.“ Já jsem řekl: „Dozvim.“ A oni se mě zeptali: „To se asi dozvíš hodně zajímavého — takové ty pikantnosti ze života.“ Přemýšlel jsem nad tím a zjistil jsem, že spousta lidí má představu, že ten hřích je něco „fajnového“, zajímavého. Ono to tak není. Ve skutečnosti sedět ve zpovědnici je „nuda“. Moc nového se nedozvíte. Hříchy jsou neustále stejné a strašně fádni. Obyčejné. Naopak když se setkám s člověkem, který vypráví, jak našel Boha, nebo jak sebral odvahu nechat se pokřtít, jak Bůh každého z nás hledá, to je nádherné...

Společnost, ve které žijeme, je nemocná, protože si myslí, že hřích je to nejlepší. Je v krizi. To neříkáme jen my věřící, ale spousta inteligentních hlav. Demokracie má být založena na úctě ke svobodě druhého. Jenže každý svobodu nemá — třeba děti, které jsou zabity při potratech. Tak jakápak demokracie? Jaká demokracie, když na světě přibývá stále chudších lidí, zatímco těch, kteří jsou stále bohatší je nepatrná hrstička?

„Nenechte se manipulovat“ — takové moderní slovo. Tak se nenecháme manipulovat a děláme si, co chceme. A ve skutečnosti drtivá většina lidí má takový názor, jaký názor má televize. Když v televizi o někom řeknou, že je to blbec, zkuste si říct na veřejnosti, že to tak není!

Diecézní turnaj v kopané

Již VII. ročník diecézního turnaje v kopané se letos uskuteční v Litoměřicích. Termín konání připadá na druhou červnovou sobotu, tedy **10. června 2000**.

Na Trojce je z pátku na sobotu možnost přespání, to znamená vzít si s sebou spacák. Oběd je zajištěn. Pro případ nepříznivého počasí jsou do místní tělocvičny nutné tenisky s bílou podrážkou.

Podmínkou účasti jednotlivých mužstev je sestavení týmu, který má v základě alespoň jednu dívku. Tým má být tvořen 5 osobami + brankář, počet střídajících hráčů je neomezený.

Příspěvek, který však nepokryje veškeré náklady spojené s fotbalovým turnajem, činí 15 Kč na hráče.

Přihlášky svých týmů pošlete do **26. května 2000** na adresu: Diecézní centrum mládeže, Dómské náměstí 10, 412 01 Litoměřice.

Ať tomu věříte nebo ne, naše republika patří ve skutečnosti mezi nejbohatší země světa. My sice pořád naříkáme, že nemáme peníze, ale máme co jíst, máme do čeho se oblékat — jsme bohatí. Každý má doma tolik zbytečných věcí, to byste se divili!

Nemyslíte, že je prohřešek na chudém člověku promítat mu filmy o „americkém ráji“? Byl jsem na Ukrajině — ti lidé jsou mnohem chudší než my, ale v každé domácnosti je barevná televize. A ti lidé ji nevypnou.

Co můžeme ve svém životě dělat? Můžeme se oddat tomu, co není správné. Můžeme pokračovat v tom nepořádku. Víme, že toho moc nezměníme, že nás je málo, tak proč bychom se snažili? I když jsou lidé, kteří upozorňují na to, že něco není v pořádku (a jsou to opravdu odborníci), celkově se to moc nahlas neříká. Lidé to vidí, ale bojí se to říci nahlas. A ti druzí nám často namluví, že jsme chudáčci, když si nemůžeme dopřát to a ono. A tady je velký problém „smutného křesťana“. Víte, čím se vyznačuje? On zná Desatero, ví co je hřích, a rád by si zahřešil, rád by si to zkusil. A ví, že nemůže. Tak je z toho smutný...

Pan Lux nám na jedné přednášce řekl: „Tento svět potřebuje k záchraně mnoho odvážných lidí, kteří budou ochotni říkat lidem do očí to, co se jim nehodí.“ A něco z toho říkám teď já.

Co to je za novoty?

Všude okolo na téhle dvojstránce jsou obrázky, ohlasy, přednáška — a kde si mám přečíst něco o tom, jak probíhalo diecézní setkání?

Vezměte si nějaké starší číslo Zdislavy, tam bude jeho průběh popsán skoro do detailů — a to i přesto, že se tam píše o XX., XIX. nebo XVIII. setkání. Zkrátka, na struktuře setkání se nic podstatného už nemění.

Ovšem nějaká překvapení se vždycky cení. Třeba když nám řeknou, že po mši půjdeme na křížovou cestu a kříž ponese s sebou. Nevím, jak si ten kříž představíte vy, ale ten skutečný mi připadl hodně předimenzovaný (proti mým představám). S jeho dvěma částmi mělo dost co dělat možná patnáct lidí, takže procházka, kterou jsem si pod křížovou cestou představoval, se změnila v docela služnou dřinu. Ještě že nás na setkání bylo tolik!

Vyzkoušet si něco v praxi má někdy docela velkou hodnotu. Věřili byste třeba, jak nepříjemné jsou mouchy, které si vám sednou na obličej, zatímco vy máte obě ruce zaměstnané nesením kříže? Ale má to i světlé stránky. Třeba když si uvědomíte, že ten „kus dřeva“ docela pěkně voní. A nebo když vám něco spadne na zem a někdo z okoloidoucích vám to sám od sebe ochotně podá.

A tak jsem zjistil, že kříž není jen něco abstraktního, jak to často mám sklon chápat. Že Ježíš Kristus SKUTEČNĚ nesl těžký kříž, že SKUTEČNĚ trpěl a SKUTEČNĚ mě tím vykoupil.

Jan Macek

Veselé velikonoce

Diecézní centrum mládeže a skupina AYETTO Vás zve na MÁJOVOU ZÁBAVU

dne 13. května v Kulturním domě v Terezíně od 20 do 02 hodin.

Důležité informace:

- k tanci a poslechu hraje litoměřická skupina AYETTO
- cena vstupenky 50 Kč
- Doprava z Litoměřic do Terezína a zpět je zajištěna autobusem, který bude přistaven v 19.45 u Teologického konviktu v Litoměřicích
- Vstupenky je možno zakoupit v litoměřickém knihkupectví Jonáš nebo telefonicky zamluvit na číslech 0416/741963, 0602/142293, 0416/635203 nebo e-mail: lukik@post.cz
- Přespání je možné na Dómském náměstí 3 (spacáky s sebou)

MEZINÁRODNÍ CENTRUM DUCHOVNÍ OBNOVY

Gotická milostná soška „Mater Formosa“, uchovávaná v kostele Navštívení Panny Marie v Hejnicích na památku zjevení, od kterého se odvíjí celá historie tohoto poutního místa

prozatímní sídlo: Římskokatolická farnost Raspenava, Fučíkova 637, 463 61 Raspenava
telefon: 0427/319 002 * web: www.volny.cz/mater_formosa * e-mail: formosa@cirkev.cz

Centrum je otevřené především církevním společenstvím, organizacím a jednotlivcům. Má však mimo to sloužit dalším osobám, skupinám a institucím, a to zejména z Čech, Polska a Německa, jako místo setkávání, dialogu a vzájemného poznávání.

Programy Centra se obracejí ke všem, kteří duchovní obnovu chtějí.

Již dnes slouží Centrum poutníkům a návštěvníkům poutního kostela Navštívení Panny Marie v Hejnicích a nabízí:

- + liturgie v poutním kostele: pravidelné a objednané mše svaté, pobožnosti, procesí
- + zpovědní rozhovory
- + kulturní pořady: koncerty duchovní hudby, divadelní představení apod. v kostele Navštívení Panny Marie
- + nabídku duchovní literatury, devoncionálií a upomínkových předmětů
- + prohlídky s průvodcem i bez něj

Do budoucna Centrum připravuje:

- + ubytování, stravování a občerstvení
- + nejrůznější programy se zaměřením na komplexní duchovní obnovu člověka
- + možnost využití Centra pro organizace nabízející vlastní program podobného zaměření

HEJNICE

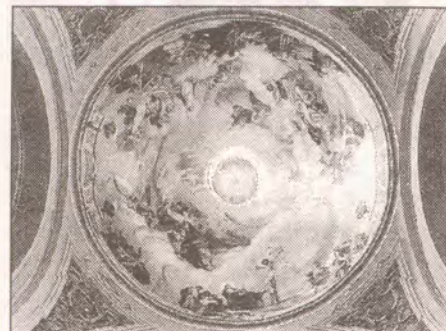

Přijďte objevit krásu a klid tohoto staletého mariánského poutního místa v klínu Jizerských hor. Kromě duchovního posílnění zde naleznete milé prostředí a neomezené možnosti výletů do okolí s poutavými přírodními scenériemi. A možná zjistíte, proč si právě Hejnice dle legendy vyvolil Bůh za místo duchovního i tělesného uzdravení.

Mater Formosa aneb Matka Boží na pařeze

Historie poutního místa Hejnice je zahájena pověstí z roku 1211, která vypráví, že pod lipami (jedna unikátní lípa je před kostelem dodnes), tam kde je dnes Valdštejnský polní oltář, usnul sítař z nedalekého Lužce, zmožený prací. Těžce se probíjel životem a ještě mu onemocněla žena s dítětem. Zdálo se mu, že slyší hlas, že by mohl pomoci svým drahým a učinit konec bídě, učiní-li vše, co mu bude uloženo. Měl se odebrat do nedaleké Žitavy, koupit tam sošku Matky Boží, umístit ji v dutém kmenu lípy, pod kterou seděl, a zbožně se tam pomodlit s celou rodinou.

Udělal přesně co mu bylo nařízeno a rodina byla uzdravena. Tato událost samozřejmě nezůstala utajena a lípa se soškou Matky Boží se brzy stala hojně navštěvovaným mariánským poutním místem. Hejnice se pak podle toho ještě v 16. století nazývaly „MATKA BOŽÍ NA PĚREZE“, později se sošce začalo říkat Mater Formosa.

Ještě v tom roce byla postavena kaplička, ale v roce 1252 již ustupuje kamenné stavbě, kde měl být vyznačen i letopočet vzniku 1211. V roce 1278 kupuje Frýdlantsko Rudolf z Biebesteina od Přemysla Otakara II., krátce před tím než padl na Moravském Polí. Biebersteinové nekolaborovali s husity, a tak na Frýdlantsko zavítal na „spanilou jízdu“ hejtmán Čapek ze Sán a dobyl Frýdlant a zpusťošil celé panství. Rod Biebesteinů se zasloužil také o rozkvět poutního místa a v polovině 14. stol. zde postavil gotický kostelík, jehož část byla později zabudována do barokní přestavby a dnes tam je kaple Panny Marie. Nasvědčuje tomu znak jejich rodu (jelení parůžek), který je na klenbě v kapli Panny Marie („milostné kapli“). V polovině 16. stol. kupují panství protestantští Redernové, kteří zavřeli poutní kostel a odvezli sošku Matky Boží na liberecký zámek. Největší „zásluhu“ na tom měla Kateřina z Redernu (jinak zvaná „zlá Kateřina“). Aby však bylo spravedlnosti učiněno zadost, liberecký zámek vyhořel, a jelikož se sošce téměř nic nestalo, bylo to považováno za Boží znamení a soška se mohla vrátit na své původní místo.

Největší rozmach poutního místa nastal za panování rodu Gallasů a Clam-Gallasů, kteří získali panství v 17. století. Poutnictví nerušeně rozkvétalo, ročně přichá-

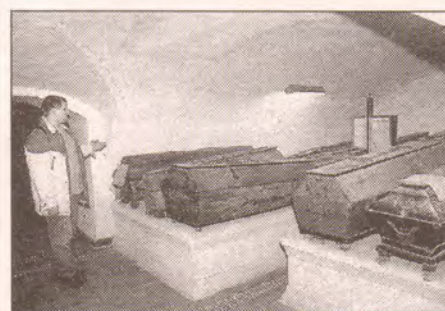

zelo až 80 tisíc poutníků (tyto počty jsou určovány dle počtu rozdaných svatých hostií). Gallasové se zasloužili o postavení mohutného nádherného barokního kostela v Hejnicích, aby byl schopen pojmout takové množství poutníků. Podařilo se jej postavit dle plánů Jana Bernarda Fischera z Erlachu v letech 1722–1725, kdy byl také 1. července v předvečer svátku Navštívení Panny Marie vysvěcen.

Gallasové také povolali františkány, aby se o příchozí měl kdo postarat. Poutníků přicházelo i 7000 denně, a jelikož kapacita poutního domu (postaven již kolem 1650) nestačila toto množství pojmout, byl v roce 1692–96 na přání Františka Ferdinanda Gallase dílem mistra Marka Antonia Canevalle postaven františkánský klášter. Měl být **nejvýznamnějším centrem**

zbožnosti rozsáhlého dominia na severu Čech a rodovým mauzoleem hrabat z Gallasů (je přístupné a je umístěno pod hejnickým kostelem). Tento klášter tedy sloužil za přibytěk mnichů a poutníků (mniši měli na starost chod poutního místa se vším, co k tomu patří; tj. sloužení mší svatých, zpovídání, nocleh atd.). V roce 1691 byl také prohlášen za řeholní „na věčné časy“.

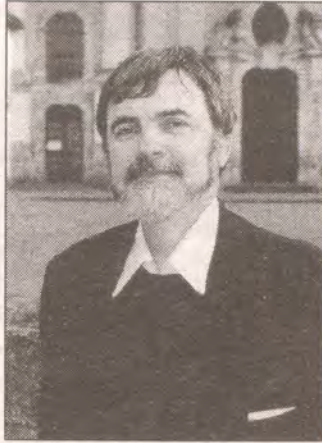
Toto poslední se díky politickým změnám jaksi pokazilo, ale idea centra zbožnosti přetrvávala a věříme, že po rekonstrukci budovy kláštera bude opět realizována v **Mezinárodním centru duchovní obnovy Mater Formosa** (Matka spanilá). Rekonstrukce bude ukončena v listopadu 2000 (tedy letos), poté bude dům slavnostně vysvěcen a od příštího roku se rozběhne jeho činnost, která přinese mnoho užítku a potěšení jistě nám všem.

Nahoře: majestátní výzdoba kupole hejnického chrámu
Uprostřed: pohled na hlavní loď a oltář kostela
Dole: krypta sloužící jako pohřebiště rodu Gallasů a Clam-Gallasů

Kdo vymyslel projekt na realizaci centra duchovní obnovy právě v Hejnicích a jaké s ním má cíle?

Projekt MCDO vznikl zhruba v době, kdy františkáni dostali zpátky svůj klášter (to bylo v roce 1991). Tehdy se hledala pro tento klášter náplň, protože františkáni neměli na jeho obnovení ani finanční, ani personální prostředky. Tehdy jsem navrhl a zprostředkoval to, že klášter byl v roce 1994

P. Miloš Raban: Obnovujeme staletou tradici

darován biskupství. Bylo dohodnuto, že klášter bude sloužit právě k účelu duchovní obnovy tohoto kraje.

Tato idea přišla ze dvou zdrojů. Abychom nemuseli vymýšlet náplň centra úplně od začátku, hledal jsem v historii a našel jsem smlouvu mezi patrony a správci tohoto kláštera. Stálo v ní, že františkáni tehdy před více než třemi stalety přišli právě proto, aby provedli duchovní obnovu kraje zpustošeného třicetiletou válkou. Tato tradice fungovala tři sta let, kdy byla přerušena komunistickým pučem. Ta smlouva byla ovšem uzavřena na věky věků, a tak platí stále. Cítil jsem, že právě této myšlence Bůh bude žehnat.

Jak je zajištěno financování tak rozsáhlého a nákladného díla?

Můžeme opět vyjít z oné historické smlouvy. Za to, že františkáni jako správci budou pro-

vádět duchovní obnovu, mají patroni (tehdejší, dnešní i budoucí) jejich práci financovat — jak investice, tak provoz. Za to se mají správci za patrony modlit.

A kdo je tedy v současné době správcem a kdo patronem?

Správcem je biskupství, potažmo já jako současný ředitel. Patrony jsou jednak ti, kdo jsou jako patroni napsáni ve smlouvě, jednak (a to především) všichni, kdo tuto ideu chtějí a financují.

Když jsem se modlil k těm prvním patronům, nemusel jsem ty druhé nijak vyhledávat, protože se ozvali sami. Není to (mimo jiné) nikdo menší než Evropská unie prostřednictvím fondu Phare. Přesvědčil jsem je, že dříve než budou investovat do všech infrastruktur, je potřeba investovat do duchovních hodnot. Teprve když zdejší obyvatelé budou znát něja-

Aktivity MCDO v Hejnicích v roce 2000

- 26. dubna 2000** pořad věnovaný romskému holocaustu. Hlavním hostem Fedor Gál.
- 17. května 2000** pořad věnovaný židovskému holocaustu. Hlavním hostem Arnošt Lustig (v jednání)
- 24. května 2000** pořad věnovaný Bosně a Hercegovině.
- 31. května 2000** premiéra nového hraného dokumentu režiséra Štindla
Spoluorganizátoři: Člověk v tísni o.p.s., katedra filosofie PF TU
- květen–říjen 2000** cyklus besed na téma vstup ČR do EU. Předpokládáme účast předních českých politiků a intelektuálů. Cyklus bude zaměřen na jednotlivá témata (školařství, zákony, životní prostředí, atd.)
Spoluorganizátoři: katedra filosofie PF TU
- 6. května 2000** Mezinárodní pouť do Hejnic
- 8.–9. září 2000** Interdisciplinární seminář „Hodnocení a bilancování“ věnovaný miléniu. Seminář je určen středoškolské a vysokoškolské mládeži, jeho součástí jsou panelové diskuse a workshopy. Jde již o šestý ročník podobných akcí. Místo konání: hejnická basilika
Spoluorganizátoři: katedra filosofie PF TU, liberecká gymnázia
- 12.–13. října 2000** Mezinárodní seminář na téma Pozdní antika a křesťanství. Místo konání: katedra filosofie PF TU v Liberci
Spoluorganizátoři: katedra klasických jazyků FF UK, katedra filosofie PF TU

K dalším aktivitám patří vznik informačního centra MCDO, příprava propagačních materiálů, atd.

ké duchovní hodnoty, dokáží se postarat o sebe a o své hospodářství.

To byla tedy první nosná idea tohoto projektu, dalo by se říci historická. Druhá, současná, říká, že naše církev potřebuje

instituci takovéhoho duchovního centra, které neslouží jen pro exercicie, ale pro duchovní osvětu okolí. To zde schází, zatímco v cizině je to instituce běžná — pro úplnost dodejme,

dokončení na straně 14

Na rekonstrukci centra se před podzimním otevřením usilovně pracuje. Vpravo je náčrt budoucí podoby „rajského dvora“ kláštera

Obnovujeme staletou tradici

dokončení ze strany 13

že vedle takových center církevních jsou i centra obecní či soukromá. Toto považují za pilotní (vzorový, zkušební) projekt pro naši církev.

Kdo a jak bude tuto obnovu provádět?

Toto centrum je orientováno na vzdělávání, výchovu, rekreaci a orientaci a zdokonalování duchovního charakteru všech lidí bez výjimky, a to formou seminářů, kursů, konferencí, sympózií. Zahnuje všechny složky obyvatelstva.

V první řadě bude centrum mít vlastní programy. Ty jsou nejnáročnější, neboť je bude připravovat náš vlastní referent. Dále budou pořádány hostující programy, které budeme zprostředkovávat někomu jinému tím, že poskytneme materiální podmínky pro konání jeho akce — stravování, ubytování, techniku. A zatřetí zde budou programy konané ve spolupráci s jinou organizací.

Volné kapacity jsou samozřejmě určeny pro individuální poutníky, kteří do našeho poutního místa zavítají.

Zajímá mě také zajištění ze strany duchovních. Vy jste tady v současné době sám.

To závisí na otci biskupovi. Bylo by to samozřejmě potřeba. Kdyby byl zájem ze strany nějakého řádu, i to je možné. Ovšem v současné době se taková perspektiva nerýsuje.

Komu bude centrum především sloužit?

V prvé řadě litoměřickému biskupství, neboť to je zakladatel centra. Protože je to také centrum mezinárodní, dalším uživatelem je tento euroregion Nisa, ve kterém se Hejnice nacházejí. Především pro církev, ale i pro všechny ostatní, kteří mají za cíl duchovní obnovu tohoto kraje.

Jak tento projekt zapůsobí na místní obyvatele a jak na ně působí už teď?

Místní obyvatelé to sledují pozorně a se zájmem. Místní starosta projekt pojmenoval „duševní lázně“, čímž vystihl podstatu naší činnosti.

Farníci se na zahájení projektu těší a modlí se za něj. Sledují ho se zájmem a těší se, že i jim něco přinese. Konkrétně třeba možnost účasti na přednáškách a seminářích a na celé duchovní obnově.

Program Centra bude samozřejmě ve Zdislavě uveřejněn, a to před zahájením provozu, které je plánováno na listopad.

Dobové zobrazení hejnického poutního areálu s klášteřem

Ani všední život není nudný

Mezinárodní centrum duchovní obnovy není to jediné, čím žije hejnická a raspenavská farnost. Pravidelně na Zelený čtvrtek po obřadech se koná hostina ve stylu židovské paschy — předčítá se při ní Písmo, láme se chléb a jí se velikonoční beránek s hořkými bylinami. Není to ovšem žádné na efekt vypočítané divadlo. Na tento večer přijíždějí hosté i z Liberce, Jablonce nad Nisou a dalších farností.

Pro hosty nedalekých Lázní Libverda se v kostele Navštívení Panny Marie konají časté koncerty duchovní hudby. Tradicí jsou hojně navštěvovaná procesí, zvláště o Božím Těle.

Farníci z Hejnic a Raspenavy se starají také o kříže, které jejich předkové nebo oni sami umístili na vrcholy obklopující hejnické poutní místo. Nejznámější z nich je na vrcholu Orešniku.

Pouť smíření v Hejnicích

5.–7. května 2000

Pouť smíření je pořádána při příležitosti:

1. Slavnosti Panny Marie Prostřednice všech milostí
 2. Oslav Velkého jubilea 2000
 3. Ukončení II. světové války
 4. Stoletého výročí postavení železnice do Hejnic (mezinárodního poutního místa)
- tyto dny budou po trati Zittau — Görlitz — Frýdlant — Hejnice jezdit historické vlaky

Program:

Pátek 5. 5.	Mše svatá v 16 hodin
Sobota 6. 5.	Mše svatá v 11 hodin (arcibiskup K. Otčenášek)
	14.00 setkání s politiky křesťanských stran Polska, SRN a ČR
	16.30 slavnostní vztyčení kříže smíření na starém vojenském hřbitově
Neděle 7. 5.	Mše svatá v 9 hodin

Pro děti je za odměnu připravena bohatá nabídka kolotočů a pamlsků
Pořádá Mezinárodní centrum duchovní obnovy a OV KDU-ČSL v Liberci

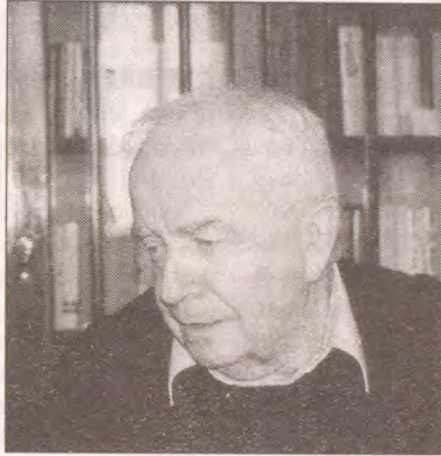

Znamého českého historika, kněze a bývalého ministra školství Petra Piřha jsme oslovili při příležitosti blížícího se svátku svaté Zdislavy (30. dubna)

Petr Piřha: O svatosti paní Zdislavy jsem byl vždy pevně přesvědčen

Čím vás osobnost neoficiální patronky litoměřické diecéze nejvíce oslovuje?

Postava svaté Zdislavy mě nejvíce oslovuje tím, jak tato žena uměla ustupovat do pozadí, žít běžný život a v okamžiku potřeby pevně vystoupit. Jaký rozdíl proti dnešní snaze stále se ukazovat! Vidím však ještě jeden rys, který bychom měli mít na paměti. Je to její role v rodině a výchově dětí. V době takové krize rodiny a manželství je i v tom vykřičníkem.

Je vůbec oprávněná taková úcta k svaté Zdislavě, když o ní víme tak málo?

Pro úctu ke světcům není důležité, kolik máme faktografických údajů. Je založena na osobnosti světce a o té víme

dost. Krásná a odborně fundovaná kniha Zdeňka Kalisty to dobře ukazuje.

Jak jste prožíval dobu nejistoty před svatořečením bl. Zdislavy a jak jste přivítal kladné rozhodnutí v této věci?

Na svatořečení se čekalo dlouho. Nepovažoval jsem tu dobu nikterak za dobu nejistoty. O svatosti paní Zdislavy jsem byl pevně přesvědčen a obracel jsem se k ní jako k jiným světcům. Z kladného výsledku jsem se pochopitelně radoval. Zároveň jsem se ovšem bál obvyklého formálního lesku slavností, které často zastírají tajemné nitro světců.

Mám dojem, že svatořečením poněkud zdislavská úcta ochabla. Nebo se spíše dostala do „normálních kolejí“ poté, co byla poněkud posílena očekávaným svatořečením?

O tom právě mluvím. Lidé se seběhli kolem svatořečení, ne tak jednoznačně kolem Zdislavy. Není to překvapující. Je

daleko lehčí a příjemnější přijet na slavnostní koláče, než postavit se vedle světičky ve všední dny, následovat její příklad, pokračovat v jejím díle. Určitě se nebojte. Zdislava se včas ozve, až přijde její čas. Vždy se tak chovala. Přijala oslavné poutníky, všechny potěšila a nyní pracuje.

Kterou publikaci o svaté Zdislavě byste doporučil začínajícímu čtenáři, a kterou tomu, kdo se již zajímá o toto téma více?

Zmínil jsem již knížku Zdeňka Kalisty. Snad není neskromné, když připomenu svou knihu Čechy a jejich svatí, kde je jedna kapitola věnována Paní Zdislavě. Pro vážnější studium je dobré vyjít od sborníku, který při její kanonizaci vydali bratři dominikáni. Název si honem nevybavím. Tam je spousta dalších odkazů.

Před jednou knížkou bych však chtěl varovat. Je to literární dílo A. Vrbové. Jmenuje se „V erbů lvice“. V době totality vzbudila ta knížka velký ohlas, protože kniha o světcích byla něčím zcela neobvyklým. Je to však věcně i literárně špatná kniha.

Píšete právě něco o sv. Zdislavě?

V tuto dobu o paní Zdislavě nepíšu nic. Jsem zaměstnán snahou dát lidem kvalitní duchovní četbu v edici Chvilka klidu, kterou jsem pro ně vymyslel. Mám s tím tolik práce, že na něco jiného už nezbyvá čas.

Děkuji za rozhovor

Ptal se Jan Macek

Víra v sílu modlitby

V roce 1981 v době od 13.30 hodin 27. října nepřetržitě až do 4. ranní hodiny 28. října prožívali všichni obyvatelé Charitního domova na Moravci — v počtu asi 130 — staří a nemocní kněží řeholní a diecézní, řeholní bratři kooperátoři — důchodci, mnišky dominikánky a řeholní sestry de ND, které nám zde obětavě sloužily — nečekaný přepad a důkladnou prohlídku jednotlivých pokojů a zabavování náboženské literatury stovkou členů státní tajné policie za asistence členů SNB.

Do mého pokojíka vrazilo 6 mladých mužů s náčelníkem, který mi hned řekl: „My vám tady uděláme důkladnou prohlídku!“ A dali se do rabování. Šmahem brali knihy z přihrádek a házeli je do košů od prádla a odnášeli. Sebrali mi 800 položek.

Náčelník mi otevřel skříň, kde jsem měl uloženy všechny zdislavské studie, historické dokumenty a také kopie Litterae postulatoriae, neboli Prosebných listů biskupů a věřících Svatému otci o svatořečení bl. Zdislavy, v počtu 36. Svazek těchto prosebných listů vytáhl, podíval se na první se slovy: „Tohle si také vezmeme!“ A položil ho na stůl.

V té chvíli se ve mně tajil dech. Srdce trnulo a sevřelo se bolestí. „Blažená Zdislavo, pomoz!“ V tom bezohledném rabování mě posilňovala jen důvěrná modlitba v síle Ducha svatého Utěšitele. Jen tou jsem útočil a bránil se. V duchu jsem vyslovil se silnou vírou často užívaný exorcismus, totiž 24. verš 68. žalmu v latinském znění:

*„Obscurentur oculi eorum, ne videant!
Et dorsum eorum semper incurva!“*

Česky:

*„Dej, ať se jim zatmí v očích, aby neviděli!
Jejich bedra ustavičně zbavuj síly!“*

Nato se chtěl náčelník sklonit k dolejší části skříně a v ní brát další spisy. Ale náhle se vztyčil a prohnul, zasténal a chytit se rukama za páteř, poněvadž pocítil prudkou bolest. Poručil mladšímu kolegovi: „Ty, podívej se tam sám!“ Obrátil se ke stolu, kde ležely zabavené Prosebné listy o svatořečení bl. Zdislavy, a rozhodl: „A tohle vrátíme!“ Sám je vzal a vrátil na původní místo... Mně se úžasně ulehčilo.

Před Bohem vyznávám pravdivost této obdivuhodné příhody, která mě nesmírně utvrdila ve víře v sílu modlitby. Vše mě utvrdilo v přesvědčení, že blahosladená paní Zdislava bude najisto svatořečena.

P. Ambrož M. Svatoš O.P.

Přečtěte si...

Potter, J. R.: Život Ježíše Krista, Knižní klub 1999, 499 Kč

Autor, který je emeritním profesorem teologie na univerzitě v Exeteru a který byl po dvacet let členem Generálního synodu anglikánské církve, probírá ve své knize s hlubokou erudicí a otevřeností biblické a jiné důkazy, aby rozřešil mnoho záhad a zmatků obklopujících život Ježíšův. Kniha bohatě ilustrována a je vytištěna v Německu.

V březnovém čísle Zdislavy byla vložena velikonoční nabídka knih Karmelitánského nakladatelství. O některých publikacích bych se zde chtěl zmínit.

Boháč, Zdeněk: Atlas církevních dějin, Karmel 2000, 550 Kč

Tento atlas jsem si před měsícem koupil a okamžitě po příjezdu domů jsem ho začal studovat. Velice mě zaujal. Obsahuje informativní textovou a bohatou mapovou část. Domnívám se, že tento atlas by neměl chybět v žádné farní knihovně.

Pita, Dianne Doyle: Nezdravá závislost, Karmel 2000, 149 Kč

Kniha obsahuje rady a postřehy pro pomoc a pastorační práci při závislosti na alkoholu.

Van Breemen, Peter G.: Jako rozlámaný chléb, Karmel 2000, 129 Kč

Autor, holandský kněz a jezuita, má doktorát z atomové fyziky a ve své knize přemítá o člověku, o Bohu, o jejich vzájemném vztahu a to vše nad slovy Písma.

Dolista, Josef: Perspektiva církve, Karmel 2000, 119 Kč

Kniha uvádí do široké oblasti otázek a problémů, které mají východisko ve dvou hlavních dokumentech 2. Vatikána *Lumen gentium* a *Guadium et spes* a v nich mají svoje hlavní vyjádření. Je to spíše esej soustředující se na některé otázky, které jsou tč. na Západě živě diskutovány.

Martini, Carlo Maria: Vydán lidem do rukou, Paulínky 2000, 179 Kč

Záměrem tohoto díla je umožnit čtenáři alespoň částečně vstoupit do plánu spásy Toho, který „mne miloval a který přišel spasit hříšníky, mezi nimiž jsem já ten největší“.

Cencini, Amedeo: Život v usmíření, Paulínky 2000, 128 Kč

V této knize se autor, italský řeholník z kongregace kanossiánů, zabývá tématem psychologických limitů, tzn. všeho, v čem se projevuje lidská slabost, kterou člověk často a tak rád ignoruje.

Fořt, Karel: Cesta, pravda, život, Setkání 1999, 59 Kč

Záznamy kázání, které jsme

mohli poslouchat na vlnách Svobodné Evropy v letech 1980 až 1995.

Kracíková, Lucie: Románská a gotická architektura v okrese Česká Lípa, Unicornis 2000, 70 Kč

Popis a osudy středověkých sakrálních staveb na českolipském okrese.

Malka, Victor: Nejkrásnější židovské legendy, Portál 1999, 189 Kč

Soubor židovských legend, povídek a anekdot, které odrážejí ducha židovského lidu. Poučují o mravních zásadách a způsobu života i o tom, jak je dobré umět se smát sobě i druhým a s humorem interpretovat i biblické texty.

Quentric-Séguy, Martine: Příběhy z moudrosti Indů, 2 svazky, Portál 1999, 189 Kč za jeden svazek

Dva soubory indických legend a příběhů, ve kterých se vypráví o obyčejných lidech i vládci, indických bozích, mudrcích, asketech a zvířatech.

Lewis, C. S.: Zázraky, Návrat domů 1999, cena neuvedena

Dílo přináší srovnání mezi křesťanstvím, materialismem a pantheismem a jejich metafyzického přístupu k fenoménu zázraků.

Nargeliová, Sabine: Noc je plná hvězd, Cesta 1999, 65 Kč

Modlitby a texty této knihy chtějí napomoci tomu, aby se nám rozšířil pohled a aby se věci a situace zprůhlednily ve vztahu k Bohu.

Friedman, Richard Elliot: Mizení Boha, Argo 2000

Autor je profesorem hebrejštiny a srovnávací literatury na Kalifornské univerzitě v San Diegu. V této knize podává poutavým způsobem výklad

o postupném mizení Boha v biblických textech Starého i Nového zákona až po myšlení devatenáctého století a současnou vědu. Už v jednotlivých knihách Starého zákona Bůh Abraháma, Izáka a Jáka jako by ustupoval do pozadí a člověka, jehož stvořil, ponechává samotného tváří v tvář dilematům plynoucím ze smlouvy s Ním. Kniha je na výsost zajímavá a předkládá čtenáři problémy natolik závažné, že po ní sáhnou se zájmem i ti, kdo se zpravidla nezabývají teologií soustavně.

Koltermann, Rainer: Svět, člověk, Bůh; Volvox Globator 2000, 399 Kč

Kniha má zajímavou historii. V 50. letech vyšla v NDR kniha *Vesmír — Země — Člověk*, která nabízela materialistický výklad světa bez jakéhokoliv transcendentního zřetele, ba s jeho vědomým popřením a vyloučením. Jako reakce na tuto knihu vyšel v západním Německu překlad z francouzštiny Bůh, Člověk, Univerzum.

Po 2. Vatikánu bylo nutno texty doplnit myšlenkami koncilu a kniha vyšla v několika vydáních. Autor byl požádán o přípravu nového vydání.

Knihu předkládá veřejnosti jako pomůcku pro učitele náboženství, teology, kteří se připravují na absolutorium, pro vzdělávání dospělých, zvědavé laiky a všechny hledající. Na díle se podílelo 20 autorů.

Stavba knihy vyplývá už z jejího názvu. U mnoha lidí je stále ještě i dnes značně rozšířena otázka syntézy přírodních poznatků s poznatky víry, otázka pro mnohé nerozluštěná. Proto jak k otázce světa jako univerza, tak také k otázce člověka přistupuje autor nejdříve z pohledu speciálních přírodních věd, dále ji zkoumá z filozofického hlediska a nakonec ji vykládá z pohledu teologa.

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Nejstarší záznam o pašijových hrách v Čechách je už z 13. století, v Mimoni z roku 1668. V našem století se tyto pašijové hry konaly naposledy v říjnu a listopadu roku 1949. Jejich obsah tehdy nově zpracoval, vedl režii a hrál hlavní roli tehdejší mimoňský farář, zanícený divadelník, salesián P. Jan Maria Sury.

V propagačním letáčku bylo uvedeno, že při budování a hospodářském rozvoji nelze zapomenout na kulturní hodnoty kraje. Po padesátileté nucené odmlce bychom mohli použít opět tuto myšlenku

A tak ve stejném kině 18. března 2000 byly zmíněné pašijové hry opět provedeny. Byl použit původní text, který přeložil z němčiny pan Osvald Hons. Hru nastudovala a režijně vedla profesorka mimoňského gymnázia paní Czuchová. Celý soubor, v počtu kolem padesáti osob, tvoří studenti tohoto gymnázia. Scénickou hudbu složil známý skladatel prof. Zdeněk Pololáník z Brna – Ostrovačic, který se provedení osobně zúčastnil. Její realizaci zařídil a režijně spolupracoval dirigent mgr. Josef Zadina z České Lípy. Celý zážitek se uskutečnil za účasti města Mimoně a osobního zájmu pana starosty ing. Pavla Ráčka a také Spolku přátel historie a kultury města Mimoně.

Na uskutečnění se podílela celá řada občanů. Hlavní tíha však spočívala na paní profesorce Czuchové a souboru studentů. Představení zahájil pan starosta. Přivítal všechny návštěvníky a především starosty a zástupce Euroregionu Nisa z přátelských

měst: německé Žitavy, polské Zlatoryje, z Hrádku nad Nisou, z Nového Boru a z okolních měst. Sál byl při obou představeních naplněn do posledního místa.

O námaze a svědomitosti, s jakou pašijové hry soubor nacvičil, si můžeme udělat představu, připomeneme-li si, že s jednou přestávkou trvalo vystoupení od 15 do 17.30 hodin. A například student, představitel Ježíše, byl po celou dobu dvou hodin na scéně a neustále vedl různé dialogy. Celé představení bylo sledováno s velkým zájmem a pozorností. Po skončení pan starosta ing. Ráček srdečně poděkoval všem, kdo se podíleli na zdařilé akci. A protože se všichni zájemci do kina nevešli, opakovaly se pašijové hry 8. dubna opět v kině v Mimoni.

Velký obdiv patří souboru gymnázia, vedeného profesorkou Czuchovou. Studenti zvládli obsáhlé texty neběžných situací, což vyžadovalo mnoho úsilí a času, a to je v dnešní době činnost mládeže zásadně odlišná od běžného způsobu konzumní kultury. Přínosem celé akce bylo bezesporu to, že se na těchto pašijových hrách setkalo velké množství účastníků jak na jevišti, tak v hledišti a že se vytvořila atmosféra přátelské pohody, což potvrdily ovace na závěr představení. A jestliže někoho vystoupení oslovilo hlouběji, bude to zisk navíc. Kdo ví, zda si nejdenní student nebude pamatovat svou roli po celý život.

Upřímně děkujeme paní profesorce i všem studentům za to, co nám předali, čím nás obohatili.

P. Tomáš Kuba, Mimoň

Pašijové hry v Mimoni

obnovená tradice starší 330 let

Mateřské centrum v České Lípě

Občanské sdružení českolipských matek (dále jen „SČLM“) bylo založeno dne 1. 11. 1999 v České Lípě skupinou tří žen na mateřské dovolené, které se rozhodly udělat něco pro sebe i pro ostatní maminky a jejich děti. Byly to Radka Policarová, Petra Přenosilová a moje maličkost. Seznámily jsem se v kostele a staly se z nás, alespoň doufám, dobré přítelkyně. Dnes máme v našem sdružení okolo deseti aktivních členek, které aktivně zajišťují chod Mateřského centra (MC) a kolem 20–25 stálých návštěvnic s jejich dětmi.

Prvořadým úkolem sdružení je zajištění provozu mateřského centra jako informačního a kontaktního střediska, dále zajištění odborně vedených kursů (jako např. cvičení rodičů s dětmi, hudební a výtvarné kroužky...), přednášky a různé víkendové akce pro celé rodiny.

Z důvodu velmi malých a nevyhovujících prostor jsme přijali nabídku občanského sdružení Svět, které nám poskytlo své prostory v Berkově ulici č.p. 100 („Kounický dům“). Stěhování MC proběhlo ve dnech 24.–25. 3., takže od dubna rozšiřujeme otevírací dobu na pondělí až pátek od 9 do 13 hod.

Milé maminky, tatínkové, babičky či tetičky, přijďte mezi nás se svými dětmi. Když budete mít chuť a náladu, můžete se zúčastnit budování tohoto jedinečného projektu u nás v České Lípě. Těšíme se na Vás!

Radka Poliaková (předsedkyně sdružení)
a členky Sdružení českolipských maminek

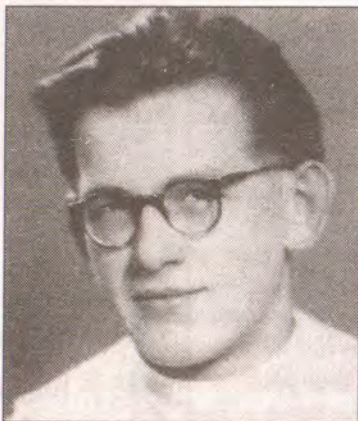
Likvidace klášterů v noci ze 13. na 14. duben 1950

V r. 1949 jsem vstoupil do kláštera premonstrátů v Želivě, kde jsem měl 27. září 1949 obláčku. Tehdy měly všechny kláštery tohoto řádu společný noviciát v Nové Říši na Moravě. Noviciát probíhal normálně až do začátku února 1950. Tehdy, nemýlím-li se, bylo to na Hromnice, jsme dostali do kláštera návštěvu: Státní bezpečnost. Všechny nás nahnali do refektáře a oni sami si dělali v klášteře, co chtěli. Pak jsme se dozvěděli, že zatkli pana opata Machalku a pana provisoru Bartáka a že si vzali auto značky Pontiac — dar od amerických premonstrátů.

Těch návštěv bylo pak více. Poslední byla před Květnou nedělí. Před ní jsme totiž připravovali vše na velikonoční svátky. Pamatuji se, že já jsem uklízel a myl zpovědnice v kostele. V noci na to jsme dostali opět návštěvu, tentokrát delší a početnější. Návštěva se věnovala hlavně kostelu. Pak jsme se dozvěděli, že při té návštěvě byly nalezeny pod chórovými lavicemi ukryté zbraně a k mému velikému překvapení byla pistol ukrytá i pod klekátkem zpovědnice, kterou jsem já tak důkladně smejčil.

Po Květné neděli probíhal v Praze před Státním soudem proces s našimi představenými a jako doličné předměty tam figurovaly zbraně, které byly prý údajně ukryty v klášteře. Velikonoce proběhly normálně. Na všech obřadech byl zvýšený počet

věřících. Lidé nám nosili do kláštera různé věci, jídlo apod. Ve čtvrtek v týdnu po Velikonocích jsme šli normálně spát. Lehl jsem si a najednou mě probudilo ostré světlo. Proberu se a nade mnou stojí nějaký chlap s ručním reflektorem a se samopallem v ruce, který mi říká velmi zvýšeným hlasem, abych rychle vstal, oblékl se a šel dolů do jídelny. Co jsem měl jiného dělat než poslechnout.

Když jsme se všichni shromáždili v jídelně, začali dělat presenci. Potom nám sdělili, že vláda rozhodla nás prozatím přemístit jinam, že se máme obléknout, vzít si nejnужnější věci, že vše ostatní za námi pošlou. Pak nás naložili do připraveného autobusu. Pan převor Štěpán, který zažil likvidaci kláštera nacisty a deportaci do

Osvětimi, při odchodu z kláštera poklekl a v slzách políbil práh kláštera, z čehož si náš doprovod dělal legraci. V autobuse s námi jeli uniformovaní příslušníci SNB se psy a pár civilů. Nesměli jsme mluvit a jeli jsme — do neznáma.

Za svítání jsme dojeli do nějakého kláštera. Brzy jsme se dozvěděli, že je to Broumov. Ubytovali nás v posledním patře konventu. Okna tam byla jednoduchá, skla dost rozbitá. A nastalo stěhování a shánění postelí, lůžkovin, kamen... Kdykoliv jsme se objevili na chodbě, byla tam uniformovaná stráž se psem. Proč jdeme ven, kam jdeme, co tam chceme. A na WC

Nahoře: klášter v Broumově
Vlevo: autor článku v 50. letech

s doprovodem... Nevím, zdali ještě týž den či později nám řekli, že jsme tam proto, abychom se vrátili k původnímu poslání řádů a že nás také musí chránit před hněvem pracujícího lidu.

Ty první dny byly dost krušné. Změna k lepšímu nastala, když koncem dubna přišli další řeholníci. Tehdy už kněží mohli sloužit mše svaté, mohli jsme se volně pohybovat po klášteře, i na zahradu jsme směli. Pamatuji si, bylo mi tenkrát 19 let, že jsem měl celý klášter prosmýčený, všechna patra sklepů i půd jsem prolezl a objevil jsem tam různé tajné chodby.

Každý den ráno byl nástup. Na co stále vzpomínám, jak bratři kapucíni tam několikrát zpívali Mozartovo moteto: Venerabilis barba capucinatorum.

Někdy v srpnu začalo rozmisťování. Česká Kamenice — to bylo školení před umístěním do duchovní správy, Želiv — tam posílali „zvlášť nebezpečné“, vojna — PTP a pak my, mladí, do Hájku u Prahy.

Bylo by toho více, ale toto je tak v kostce to, co se mi vybavuje v paměti...

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

Miroslav Částek v Děčíně

V Katolickém týdeníku v rubrice „CO KDY KDE“ se může zvědavý a pozorný čtenář už několik let setkávat s informací: „...duchovní pořad M. Částka...“

Z děčínského společenství manželů kdysi vzešla myšlenka — což kdybychom toho herce pozvali i k nám? Poslal obratem seznam osmi pořadů. Vítězně vyšla Citadela — pořad z díla A. Exupéryho. Z této stručné informace jsme pak vyrobili jednoduchý plakát a akci se pokusili dát na vědomí veřejnosti.

Ted', když uplynulo dalších několik dní, mohu psát především o svých vlastních pocitech a zážitcích. Vystoupení herce Miroslava Částka překonalo všechna má očekávání. Sóló

jednoho herce provázela úžasná hudba Zdeňka Pololáníka. Herce, který strhnul svým projevem. Monolog prokládaný přirozeným zpěvem. Člověk si uvědomí, jakou moc má člověk, který nepochybně ví co říká a ví, jak to říct. Nádherná harmonie obsahu a formy. Všichni, kdo jsme byli u toho, jsme odcházeli obdarováni prožitkem, který je tak obtížně sdělitelný.

Nezbývá než nabídnout povzbuzení všem dalším společenstvím a farnostem. Zkuste to s Miroslavem Částkem. Ten člověk má opravdu co nabídnout.

Návštěvnost u nás nebyla velká, ale už dnes vím, že se budeme snažit jej pozvat znovu... a pak třeba zase.

Pavel Kozlík, Děčín

Mistr Částek v Kadani

Již potřetí vystoupil v pátek 24. března 2000 v kadaňském chrámu Páně, zasvěceném Povýšení svatého Kříže, známý herce Miroslav Částek z Brna. Tentokrát vystoupil s méně známým, avšak tématicky velmi aktuálním dílem Křížová cesta.

Podivuhodné a až zarážející nasazení, s nímž mistr absolvuje svá turné, žádný nárok na jakoukoli odměnu, to vše vzbuzuje úctu. A skutečnost, že se do Kadane vrací, ukazuje na umělcovu zřejmou oblibu této oblasti. Kéz mu vydrží!

Jan Šobáň

Sešli se manželé...

Nebyl to apríl! Opravdu se 1. dubna sjelo 153 manželek a manželů z 33 míst do Litoměřic a opravdu tam za nimi a pro ně přijel převor karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří — P. Vojtěch Kodet — a celý den se jim věnoval.

Byli jste tam? Mohli byste se rozdělit s námi o tom, co vás nejvíc oslovilo, co vás inspirovalo, k čemu jste se rozhodli? Napišete?

Rád bych shrnul alespoň některé myšlenky

Především skutečnost, že manželské povolání je znamením toho, co je podstatné mezi osobami Nejsvětější Trojice — totiž vztah lásky. Muž a žena si jsou vzájemně tajemstvími a darem a je třeba, aby se jeden druhému stále znovu a znovu daroval, dával — ale ne, aby se ho zmocňoval. Každý partner má být svobodnou bytostí, která se druhému odevzdává — jinak by to bylo otroctví.

Musíme si znovu a znovu uvědomovat, že hřích narušuje podstatu člověka. A k tomu je i tento Jubilejní rok, aby to byl i pro manžely rok obnovy, rok uzdravení až na dno našeho nitra. Není možné se spokojit s průměrem. Musíme se učit nespolehat na své vlastní síly, nevystačíme si sami, nemáme patent na rozum ani na výchovu... Musíme vzít vážně svoji hříšnost, překonávat svoji pýchu a začít naplno žít a Bohem. Každá vina, každý hřích

zatemňuje a zatvrzuje naše srdce. Cítíme toto zranění, někdy ze své slabosti prožíváme i smutek, beznaděj — to je následek naší hříšnosti. Ale naše zranění může postupně léčit Kristus — a manželé musejí hledat, jak v tom jeden druhému pomáhat, musíme se učit odpouštět... Přizvat vždycky Krista k řešení problémů. Každá obnova musí začít obrácením vlastního srdce ke Kristu.

Svátoť manželství je také smlouva mezi manžely a Bohem. Bůh ručí za to, že nás neopustí. Ovšem musíme ho zvat ke svému životu i k řešení všeho těžkého.

Bylo také zdůrazněno, že v manželství nesmí chybět komunikace — manželé si musejí hledat čas — i v těžkých situacích v zaměstnání apod., aby měli na sebe čas, aby jeden druhému naslouchali, navzájem si sdíleli to, co prožívají...

Nepouštějme si do svého domova ducha světa. Nepřebírejme z televize pořadí hodnot — uchovejme si nadhled. Ať je v manželství opravdu Boží řád.

Nedá se v krátkosti vyjádřit všechno, o čem teď my manželé můžeme přemýšlet... Pište, prosíme, podělte se o svoje dojmy.

Diecéznímu setkání manželů poslal svůj pozdrav z národní jubilejní pouti v Římě

i otec biskup Koukl. Napsal: „Jsem si jist, že nebudete v milosti Boží o nic zkráceni než my v Římě. Každé místo na zeměkouli je pro Boha stejně dosažitelné jako kterékoliv jiné. Rozhodující je jen otevřené srdce a odpověď lásky na Lásku Boží.“

Tatínkové a maminky...

Odpoledne hovořila k maminkám paní Eva Jelínková z Prahy o tom, jak hledat vnitřní pokoj (i při tom, když nás zahrnují starosti, běžné práce každého dne, výchova dětí...) Potom maminky diskutovaly ve skupinkách.

K tatínkům otec Kodet mluvil o mužské spiritualitě a o otcoství. Velkou pozornost věnoval otázce, jak mužskou spiritualitu rozvíjet při výchově a vyrovnávat to, že jsou děti, samozřejmě i synové, vychováni častěji ženami — učitelkami, katechetkami... Synové by si měli postupně osvojit zdravé sebevědomí, umění nést odpovědnost za postoje, které zaujali, tvořit potřebná rozhodnutí, ale nepřenášet je později jen na manželku. Stavět dětem patřičné meze chování, „mantinely“ musí otec vždy po dohodě s manželkou.

Na závěr setkání se sešli všichni manželé ke společnému slavení mešní oběti. Jsme vděční otci Kodetovi, že nám věnoval svůj čas a inspiroval nás, jak máme v tomto roce růstu života s Bohem obnovovat svůj život v manželství.

Z.C.

Památce peruckého rodáka

Osiřela východní část lounského okresu patřící pražské arcidiecézi. K Pánu odešel Václav Pácha (nar. 6. 3. 1917), farář v Peruci. Po obětavé nedělní kněžské službě zesnul tiše 20. března 2000. Kladenskému vikariátu zanechal smutné dědictví: osm kostelů a dvě kaple.

P. Pácha byl sekretářem arcibiskupa Berana. Roky 1950–1960 strávil ve vězení. Od roku 1968 až do své smrti byl obětavým pastýřem ve svém rodném kraji. Lidé si pozdě uvědomili, jakou osobnost ztrácejí.

Uvědomme si všichni, že i kolem nás je řada opuštěných kněží v prázdných kostelech a studených farách. Važme si jich a pomáhejme jim prací a modlitbami. Podílejme se stále na životě místní církve — je přece naše.

Mladí muži, toužíte po dobrodružstvích a velkých rekordech? I v naší vlasti jsou nebezpečné buše a džungle s propastmi hříchu a pohanského vyhledávání životních rozkoší. Slyšíte-li Boží volání, nezatvrzujte svá srdce, odvažte se skoku do neviditelné Lásky! Bůh vám žehnej!

Marie Škaloudová, Louny

V jablonecké charitní galerii Zdislávka probíhá neobvyklý projekt. Farní charita ve spolupráci s věznicí v Rýnovicích seznamuje veřejnost s nejrůznějšími aspekty současného vězeňství. Na fotografii sledují žáci základní školy ukázkou protidrogového výcviku psů.

Společnost sester Ježíšových připravuje v exercičním domě v Českém Těšíně

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

pro svobodné dívky ve věku 18–25 let se zaměřením na povolání k Bohu zasvěcenému životu

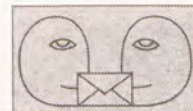
**zahájení 1. 7. v 17 hod.
konec 4. 7. ve 13 hod.**

Duchovní cvičení dává
P. Robert Kunert SJ

Zájemkyně, obraťte se na adresu:
sr. Marie Čeganová
Zeyerova 5, 772 00 Olomouc
tel. 068-52 29 613

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

Porozumění

V letošním ekumenickém týdnu se objevilo i nezbytné téma porozumění. Pro nás o to více naléhavé, že bydlíme v přihraničí, dokonce hned trojzemí, kde setkání s cizinci je všední nutnost. Riskantní by bylo nevidět odlišnosti generací. Nově přistupují i rozdíly majetkové.

Právě u nás se v mezinárodním programu Gúsa konají pracovní setkání s jedním cílem – hledat porozumění mezi kulturami. Nemylme se, ačkoliv televizní programy jsou docela na jedno kopyto, v praktickém životě nás odlišnosti neustále překvapují. Pokud byste opomněli při setkání obejmout polského spolupracovníka, cítil by se přehlédnut, pokud totéž učiníte své německé kolegyni, utrpí šok.

Přes knihu materiálů, kupu fotografií a filmů je bilance dost nepatrná. Možná náš obchodník v druhé zemi bude díky tomu obratnější, bude vědět, kde čekají dárek a kde by totéž bylo korupcí. V neoficiálním životě však zbyvá jen realistické konstatování, že většinu rozdílů nedokážeme obsáhnout, že naši předkové často záměrně ve své sebeobraně rozdíly prohlubovali, aby se odlišili a ochránili před druhými. Smutný závěr, snad jen potřeba tolerance odlišností je cenným výstupem.

I v církvi můžeme slyšet „ten je jiný, tomu nerozumíme“. Máme zde zaprvé znamenitou knihu o porozumění — Píseň písní. Ale je to kniha doporučena až pro zralejší věk. Ono srozumění, o kterém je v ní řeč, dokáže člověka proměnit v bouřlivém procesu uvolněných citů a přestavět dva lidi tak, aby se mohli setkat. Dokáže ale i již ustavené rodinné společenství nemilosrdně ohrozit. Proto existují všechny konzervativní směrnice a normy, kterými nejen církve udržuje své členy života-schopné.

Pak jsou v Bibli ještě některé zprávy o bouřlivém prolomení hranic mezi více lidmi z doby tvořící se rané církve. Podobné skupinové zážitky nejsou však výsadou křesťanů, objevují se takřka ve všech kulturách, dnes se s nimi pracuje často i mimo úzký náboženský kontext. Je-li skupina silně motivovaných lidí plně důvěřující svému vůdci, ztrácejí lidé zábrany, nekontrolují své emoce, prolamují společenské konvence a překračují vzájemné hranice. To, co může v léčení duše i těla pod-

povědným vedením být velmi užitečné, stává se destruktivním v ruce manipulátora. Probouzí zasuté instinkty lidské tlupy, kde mizí jednotlivci, a se vzniklou beztvárovou masou lze dělat cokoli. Tato skupinová dynamika pak nejen mění dějiny, ale třeba i tradiční náboženské společenství dokáže rozdrobit v sekty.

Přirozeně oba procesy potřebujeme, jsou hluboce lidské a bez nich by zůstal život sterilní. Důležitá je zde v tradici hluboce zakotvená zkušenost hospodaření s těmito vskutku nukleárními zbraněmi a potenciály. Jejich podcenění se mstí okamžitě, jejich kultivace je denním úkolem.

Ale ještě je tu něco navíc. Ona Píseň písní začíná zprávou o oleji, tedy o pomazání, Pomazaném, Mesiáši, tedy o Kristu. V jeho příchodu a v něm samém je nabízeno i řešení našeho problému porozumění. Možná jsme to na rozdíl od židovských bratří a sester trochu uspěchali a jeho příchod málo čekáme, je pro nás jen někým minulým, historickým. Naše památkové budovy jsou navíc plné starobylých slov. Pak i neporozumění budí tíseň, nevidíme naději na řešení, můžeme pod tlakem osobních i společenských nesnází propadnout ukvapené akci, jednat náhradně a únikově, nebo bezradně stát na místě.

Při pozorném pohledu do posvátných knih to není tedy pouze tolerance, na čem se buduje Evropa (potažmo společenství), je to také *šir ha širim*, první mezi písněmi, s Pomazaným ve svém záhlaví. Kéž se naše srdce neděsí.

P. Pavel Michal, Nové Město pod Smrkem

Víra nebo mentalita ?

Před supermarketem je uvázaný malý pejsek a štěká — cítí se opuštěný. Jinak než hlasitým projevem své pocity projev nedovede. Lidé chodí nevšímavě kolem — jejich pes to přece není.

I člověka někdy potká pocit opuštěnosti, zejména se ale cítí osamělí a opuštění ti, kteří osamocení, tedy bez přátel a bez příbuzných opravdu jsou. To, co za takových situací pocítíme, je vědomí, které si někdy až moc uvědomuje vlastní situaci. Člověk ale má i své podvědomí, a také v něm existuje pocit samoty a bezvýchodnosti.

Narodil jsem se ještě ve starém Mostě v době, kdy vrcholila celosvětová hospo-

dárská krize a Hitler nastupoval k moci. Děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie stál hned vedle bytu mých rodičů a prarodičů na svém původním místě. Blízko kostela stála mohutná zvonice a v uličkách obchůdky — papírnictví, řezník, koloniál, cukrárna a další. Dnes je to už jen dávná historie města.

Pozoruji lidi kolem sebe a snažím se pochopit jejich mentalitu dnes, 10 let po „sametové revoluci“. Napadá mě, jestlipak ti lidé tady v našem městě vědí, že jsou teď svobodní, že se mohou zcela svobodně pohybovat, svobodně mluvit, jednat, konat. Jestli si tohoto daru také dovedou vážit. Ta svoboda, třeba v podnikání nebo v jakékoliv tvůrčí činnosti, nás ale svádí někdy i ke špatnostem.

Dnes můžeme svobodně vyznávat víru nebo stát stranou všeho, co Boha jen připomíná. Žijeme materiálním životem, lidé pracují, aby si vydělali na živobytí. Využíváme vymoženosti vědy a techniky s jakousi samozřejmostí, pomalu si nedovédeme náš život bez televize, satelitu nebo i internetu představit.

To, co nás dokáže zcela zaskočit a někdy přivést do zoufalství, je náhlá vážná nemoc nás samotných nebo někoho z nejbližších příbuzných. Najednou je tu nezodpovězená otázka: co to je smrt?

Odpověď zná každý křesťan: Je to konec pozemského života těla, od kterého se oddělila nesmrtná duše. Pro nevěřícího je toto tvrzení zcela absurdní. To proto, že ateista doslova degraduje člověka, kterého stvořil Bůh „k obrazu svému“, na živočicha odsouzeného k dočasnému žití na této zemi, považuje tedy smrt za absolutní a beznadějný konec všeho.

Jenže člověk jako nejvyšší a nejdůmyslnější organizované stvoření byl vykopen utrpením Ježíše Krista, jeho smrtí a opětovným vzkříšením.

Zvíře neví, proč trpí, nepřemýšlí ani o tom, jak vzniklo. Zajímá se právě jen o to, k čemu ho v rámci vrozených instinktů vedou získané životní zkušenosti. Zvíře se neděsí smrti, zná jen bolest, radost, strach, hlad, žízeň atd. Člověk trpí za své hříchy, poklesky ve svém chování, prostě za subjektivní i objektivní chybné kroky, přesněji: provinění proti desateru Božích přikázání.

Mluví s lidmi s blízkého okolí svého bydliště, se spoluzaměstnanci i s lidmi

mimo naše město. Kolik lidí, tolik různých názorů. Většina z nich má za to, že patří mezi nevěřící, ateisty, a zjevně se cítí navenek spokojeně. Vše je jim jasné: Darwinův vývoj živočichů, výsledky objevů exaktních věd (vědec přece nemůže věřit v Boha!) a rozvoj zla a bezpráví dnešního světa, to vše potvrzuje, že Bůh není, přece by se jako nejvyšší nejspravedlivější soudce a najmocnější vládce světa na to nemohl dívat! Dívá se a vidí, jak lidé nevzali vážně původní smlouvu s Bohem, nevěřím si jeho přikázání, neomezují své slabosti a vytvářejí v rámci své nenávisti, závidivosti a touhy po moci všechno to zlo, které jako obyvatelé města Mostu prožíváme a chceme svalit na Boha.

Měli jsme tu 40 let režim materialisticky a ateisticky smýšlející a konající. Jak se bál odpovědnosti za porušování základních morálních zákonů lidstva, dokazuje svými díly. Vše, co by připomínalo religiozitu, bylo násilně odstraněno. V Mostě např. bylo v rámci zvyšování těžby uhlí zbouráno 7 kostelů, jedna kaple jako náhrada na přimluvu kardinála Trochty byla postavena a přesunutý děkanský chrám byl zbaven všeho, co by víru jen mohlo připomínat. Jsme prostě město s více než 70 tisíci obyvateli s „kostelem na kraji města“. Tato rarita nemá v širokém okolí obdobu.

Že tato skutečnost bude muset ještě hodně dlouhou dobu poznamenávat obyvatele města, je jisté, uvážíme-li současnou hospodářskou situaci státu a tedy i možnosti městského zastupitelstva. Nebo že by věřící dokázali i to nemožné — nashromáždit desítky milionů na stavbu kostela ve městě vlastní sbírkou? Každé dobré řešení bude vítáno. Stále platí, že když se člověk přičiní, Boží pomoc přijde.

RNDr. Ing. Jaroslav Dykast, CSc., Most

„Aby srdce nebolelo“

Motto: „Co jsme vyzpívali písniček při májových pobožnostech. Mám ještě po mamince krásný májový zpěvník a v něm „Matičko Boží, obětuj“ nebo „Ó Matko Páně, matko rajských krás“. Nic už se z toho nezpívá — a jak to bylo pěkné! Vše přichází v zapomnutí, až srdce bolí. No, poručme Pánu.“ (babička z Jeseníka – 89 let)

Již dlouho jsem tak rád nepsal dopis jako právě této stařeence do podhůří Jeseníků. Mohl jsem jí napsat, že jmenované písně zpívají děti z Mladé Boleslavi. Na posvátném místě v kostele sv. Václava zpíváme

s dětmi píseň „Otče náš, vyslyš nás“, o které na jiném místě babička také psala.

Za několik dnů přijde měsíc květen. S ním se do mnoha našich kostelů vrátí májové pobožnosti. Původně jsem chtěl svou májovou úvahu nadepsat slovy „Spojité nádoby“, neboť cítím, jak mezi úctou k Matce Boží a k naší pozemské matce, která nám dala život, je spojitost. Ale pak přišel dopis z Jeseníků.

Už jste postřehli, jak při různých společných modlitbách zůstáváme v proudu modlitby Otčenáš stát, a váháme pokračovat slovy Zdravas Maria? (Nemám ovšem na mysli modlitbu Otče náš při mši sv.)

Stýskáme si nad rozpadem rodin, nad neúctou dětí k rodičům a matce především. Jako bývala úcta k Panně Marii jedním ze základních kamenů víry českého lidu, tak úcta k matce byla jedním ze základních kamenů pevnosti našich rodin.

V minulosti takřka nebylo básníka nebo spisovatele, který by nevěnoval matce alespoň něco málo ze své tvorby. I od spisovatele K. V. Raisa mám ve své zápisníčku slova o matce: Matičce mojí patnáct už roků, co srdce přestalo bušit v boku. Ach, duše rozmlá po celé žití nám dětem na cestu stlala vždy kvítí“.

Taková byla úcta našich předků k Panně Marii i k matce v českých rodinách. Jako se tato úcta vytrácí z našich kostelů a modliteb, vytrácí se i z našich rodin.

Není to dávno, co jsem v rozhlasě zaslechl myšlenku: „Naše společnost by potřebovala nové národní obrození“. Měsíc květen nám přináší první příležitost, jak obrodit vztah k Panně Marii.

Až půjdete na májovou pobožnost, vezměte s sebou své děti nebo svá vnoučata. Zpívejte s nimi mariánské písně. Probudíte v dětech citový vztah k Pomocnici křesťanů. Panna Maria vám to jistě vrátí do světla vašich rodin.

Až přijde svátek vaší ženy, tatínkové, naučte své dítě básničku o matce, mamince či matičce. Uděláte něco málo k národnímu obrození. Myslíte-li si, že mám zastaralé názory, pak ať vás varuje úryvek z knížky pro děti jednoho našeho současného umělce: „Může bejt prázdněj celej dům, však na polici měj vždy rum! Může ti doma chybět mouka, může ti doma chybět pepř, však flaška na tě musí koukat z police vždycky, to mi věř!“

Nebude lepší, když budeme posilovat víru k Boží Matce Marii a doma k mamince naší? Aby nás jednou srdce nebolelo!

František Němeček

P. Klement Ruisl se dožívá 80 let

Požehnaného věku 80 let se dožívá duchovní správce tatobitské farnosti P. Klement Ruisl.

Narodil se 6. května 1920 v slovenských Bánovcích nad Bebravou. Po teologických studiích byl před 50 lety dne 8. dubna 1950 vysvěcen biskupem dr. Štěpánem Trochou na kněze litoměřické diecéze.

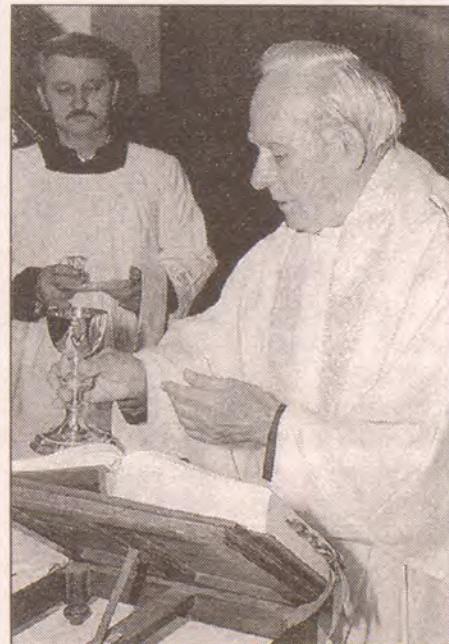
Z obavy, aby kněžské svěcení nebylo znemožněno, muselo být provedeno o den dříve mimo kateřálu, jak jste si o tom mohli přečíst v minulém čísle Zdislavy na straně 16.

Aby mohl plnit své kněžské poslání, musel P. Ruisl překonat mnoho problémů a různých překážek. Byl poslán do pohraničí, kde působil jako farář ve Smržovce, Raspenavě a Hejnicích a ve Frýdlantu. V šedesátých letech byl pověřen vedením vikariátu v Turnově jako vikář. Jeho práce nebyla jednoduchá, aby vyšel s tehdejší politickou mocí a aby zároveň zůstal věrný jako kněz katolické církve.

Svojí skromností, obětavostí a láskou k lidem si získal lásku a uznání u věřících i ostatních občanů našeho regionu. I ve svém pokročilém věku nyní slouží Bohu a farníkům v tatobitské farnosti a vyučuje náboženství ve zdejší škole.

Svému duchovnímu správci panu emeritnímu vikáři P. Klementu Ruislovi mnoho zdraví a milosti Boží přejí farníci z Rádostné pod Kozákovem, Tatobit a okolí.

Josef Šírek

Dětská opera „Brundibár“

V neděli 12. března 2000 uspořádalo Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích v kostele Navštívení Panny Marie představení dětské opery Brundibár. Vystoupení Dismanova rozhlasového dětského sboru shlédlo asi 350 diváků, mezi nimiž byl například vládní zmocněnec pro lidská práva ing. Petr Uhl, primátor města Liberce ing. Jiří Kittner, mluvčí České biskupské konference Mgr. Daniel Herman, zástupci židovské náboženské obce z Prahy a Liberce a zástupci Tereziánské iniciativy, zástupci Česko-německého fóra žen. Podnětem k představení bylo 56. výročí vyvraždění rodinného koncentračního tábora Birkenau.

malé děti se zařatými pěstmi a zpívaly závěrečnou pasáž Brundibára, vyjadřující radost nad porážkou zlého flašinetáře.

Všichni, kdo prošli tereziánským ghettem a měli to štěstí, že přežili absurdní peklo nacistických koncentračních táborů, nikdy nezapomenou úsilí mnoha lidí po prosvětlení těch temných dnů. Většina z nich přitom v této souvislosti jmenuje Františka Zelenku, Rudolfa Freudenfelda a Hanse Krásu, kteří připravili pro tereziánské „obyvatele“ dětskou operu Brundibár.

Toto dílo, jehož sláva je spojena právě s tereziánským ghettem, vzniklo již v roce 1938. Jeho autorem byl významný židovský skladatel Hans Krása (libreto Adolf Hoffmeister), který jej zkomponoval jako příspěvek do soutěže Ministerstva školství a osvěty.

1943 v tzv. Magdeburských kasárnách tereziánskou premiéru Brundibára. Inscenace měla v tereziánském ghettu takový

Začátek konce

16. října 1944 bylo z Terezína deportováno více než 200 dětí, z nichž některé v Brundibároví účinkovaly. Jejich odchod, předznamenávající smrt většiny z nich, byl také koncem uvádění Brundibára v Terezíně.

Všechny ústrky a překážky však Brundibár přežil a znovu se dostal do repertoáru mnoha souborů. Jen v Německu došlo k více než sedmdesáti nastudováním. Náš Dismanův rozhlasový dětský sbor s ní patří k nejúspěšnějším — provedl ji více než sedmdesátkrát.

podle podkladů MCDO

Premiéra v koncentráku

Premiéru měl Brundibár až o čtyři roky později na podzim roku 1942 v Hagiboru, pražském sportovním centru a útulku, ve kterém se židovské děti scházely v době, kdy byly vyřazeny z běžného života a kdy začaly první masové deportace do Terezína. Představení se hrálo sice pouze dvakrát, zato s velkým úspěchem, a to i přesto, že obě představení se konala tajně a jak herci, tak diváci se vystavovali velkému nebezpečí.

V roce 1943 odešel Rudolf Freudenfeld do Terezína a vzal s sebou i klavírní výtah opery. Ihned se spojil s Hansem Krásou a partituru mu předal. Tereziánské nastudování se znovu ujal Rudolf Freudenfeld a s pomocí Rafaela Schächtera, Františka Zelenky, Kamily Rosenbaumové a především tereziánských dětí uvedli 23. 9.

úspěch, že byla spolu s Prodanou nevěstou a představením Gogolovy Ženitby hodnocena jako nejlepší kulturní počiny uskutečněné v Terezíně. O veliké oblibě Brundibára svědčí koneckonců především neuvěřitelných 55 repríz, kterých se Brundibár dočkal během od září 1943 do října 1944.

„Brundibár již brzy zmizí z myslí těch, kteří ho v Terezíně viděli, ale pro nás účinkující zůstane jednou z mála krásných vzpomínek, které z Terezína máme.“ — to je reflexe Rudolfa Lauba, chlapce, který v opeře účinkoval ve sboru.

Zvláštní úlohu sehrál Brundibár v červnu 1944, kdy tereziánské ghetto navštívila delegace Mezinárodního červeného kříže. Německá komandatura jej totiž vybrala jako jednu z akcí, která měla „dokumentovat“ život v táboře. Všichni pamětníci nezapomenou v této souvislosti připomenout zvláštnost té chvíle, když před poněkud nedůslednou komisí stály

Více o opeře Brundibár naleznete na internetu na adrese www.qwert.cz/zdislava

Paní Marta Kottová, jedna z mála přeživších vězňů koncentračního tábora Osvětim, při představení dětské opery Brundibár v Hejnicích